FABRICA FATIDICĂ

Această carte este a mea:

_____

Pentru Beatrice -

Dragostea mea zbura ca un fluture

Până când moartea se năpusti ca un liliac

După cum spunea poeta Emma Montana McElroy:

„Și acesta va fi să fie sfârșitul."

* O serie de evenimente nefericite *

A patra carte

FABRICA FATIDICĂ

de
LEMONY SNICKET

Ilustrații:
Brett Helquist

Traducere:
Andreea Țolea

EGMONT

„Copiii descoperă bucuria lecturii"

FINANS

CAPITOLUL I

Cândva, în decursul vieții – de fapt, destul de repede – s-ar putea să citești o carte și să observi că îți dai seama ce fel de povestire este chiar din prima frază. De exemplu, dacă o carte începe cu „A fost odată ca niciodată o familie de veverițe mici și pricepute, care locuiau într-o vizuină", vei citi, probabil, o poveste despre animale care vorbesc și cărora li se întâmplă tot felul de lucruri. O carte care începe cu „Emily stătea la masă și privea farfuria cu plăcintă de coacăze pe care i-o pregătise mama ei, dar era prea ocupată să se gândească la Căsuțele din Tabără, ca să poată lua măcar o înghițitură", vei citi, probabil, o poveste

despre nişte fete mucalite, care se distrează de minune. Iar dacă o carte începe cu „Gary mirosi pielea noii lui mănuşi de base-ball şi aşteptă nerăbdător ca prietenul lui cel mai bun, Larry, să apară de după colţ", vei citi o poveste despre nişte băieţi transpiraţi care au câştigat un trofeu. Şi dacă-ţi plac pătaniile, distracţia sau trofeele, vei şti ce fel de cărţi trebuie să citeşti, iar pe celelalte le poţi arunca.

Dar această carte începe cu „Orfanii Baudelaire priveau pe fereastra murdară a trenului la întunecimea Pădurii Părăginite, întrebându-se dacă viaţile lor aveau să fie mai bune", aşa că îţi vei da seama că povestea ce va urma este diferită de cea a lui Gary sau Emily sau de cea a familiei de veverite pricepute. Şi asta pentru simplul motiv că viaţile lui Violet, Klaus şi Sunny Baudelaire sunt diferite de cele ale celor mai mulţi oameni, fiind pline de nefericire, groază şi disperare. Cei trei copii nu caută necazurile, pentru că acestea îi urmăresc peste tot. Nu s-au mai distrat de când părinţii lor au pierit într-un incendiu îngrozitor. Iar singurul

trofeu pe care l-ar putea câştiga ar fi Premiul Întâi pentru Nefericire. Este groaznic de nedrept, desigur, dar asta este povestea. Aşa că, din moment ce ți-am spus că prima frază a acestei cărți este „Orfanii Baudelaire priveau pe fereastra murdară a trenului la întunecimea Pădurii Părăginite, întrebându-se dacă viețile lor aveau să fie mai bune", dacă vrei să eviți o poveste neplăcută, ar fi mai bine să pui deoparte această carte.

Orfanii Baudelaire priveau pe fereastra murdară a trenului la întunecimea Pădurii Părăginite, întrebându-se dacă viețile lor aveau să fie mai bune. Un anunț făcut printr-un difuzor aproape stricat tocmai le spusese că, în câteva minute, aveau să ajungă în Oraşul Neînsemnat, unde locuia noul lor tutore, iar ei nu puteau să nu se gândească cine naiba ar putea să trăiască în părțile astea atât de întunecate şi de sinistre. Violet, care avea paisprezece ani şi era cea mai mare dintre frați, privea copacii din pădure, care erau înalți şi aproape fără nici o creangă,

încât păreau mai degrabă un pâlc de stâlpi de metal, nicidecum niște copaci. Violet era inventatoare și întotdeauna născocea în minte mașini și dispozitive, cu părul strâns într-o panglică, pentru a o ajuta să se gândească. În timp ce privea copacii, începu să lucreze la un mecanism care să te ajute să urci în vârful oricărui copac, fie el și fără crăci. Klaus, care avea doisprezece ani, privea pământul din pădure, care era acoperit ici-colo cu mușchi maro. Lui Klaus îi plăcea cel mai mult să citească și încerca să-și aducă aminte ce citise despre mușchiul de lângă Orașul Neînsemnat și dacă era comestibil. Iar Sunny, care era doar un bebeluș, privea cerul gri cenușiu care atârna deasupra pădurii ca un tricou ud. Sunny avea patru dinți ascuțiți și îi plăcea cel mai mult să muște diverse lucruri cu ei, fiind foarte interesată de tot ce ar fi putut fi bun de ros prin zonă. Dar, chiar dacă Violet începu să se gândească la o nouă invenție, Klaus la cercetările mușchiului, iar Sunny își deschidea și închidea gura într-un exercițiu

de mușcat, Pădurea Părăginită părea atât de lipsită de inspirație încât copiii nu putură să nu se întrebe dacă noua lor casă chiar era una plăcută.

– Ce pădure drăguță! remarcă domnul Poe, tușind într-o batistă albă. Domnul Poe era un bancher care se ocupase de afacerile copiilor Baudelaire de la moartea părinților lor, și trebuie să-ți spun că nu prea se descurca. Cele două îndatoriri ale sale erau să găsească un adăpost potrivit pentru orfani și să protejeze averea enormă pe care o lăsaseră în urmă părinții Baudelaire, iar până acum fiecare casă fusese o catastrofă, un cuvânt care aici înseamnă „dezastru care implică o tragedie, o înșelătorie și pe Contele Olaf". Contele Olaf era un bărbat îngrozitor, care vroia să pună mâna pe averea familiei Baudelaire și care încercase prin toate mijloacele dezgustătoare să o fure. De fiecare dată, fusese foarte aproape de reușită, dar de fiecare dată orfanii Baudelaire îi descoperiseră planul, de fiecare dată contele reușise să scape – și tot ce făcuse

domnul Poe fusese să tuşească. Acum, domnul Poe îi însoţea pe copii în Oraşul Neînsemnat şi mi-e greu să vă spun, dar încă o dată Contele Olaf va apărea cu încă un plan dezgustător, iar domnul Poe nu va reuşi să facă nici de această dată ceva ca să-i ajute.

– Ce pădure drăguţă! spuse din nou domnul Poe după ce termină de tuşit. Cred că veţi avea un adăpost bun aici, copii. Cel puţin sper că aşa va fi, pentru că tocmai am fost promovat la „Mulctuary Money Management". Acum sunt vicepreşedintele Departamentului Monede şi de acum încolo voi fi mai ocupat. Dacă se va întâmpla ceva rău cu voi aici, va trebui să vă trimit la internat până când voi avea timp să vă găsesc o altă locuinţă, aşa că vă rog să vă purtaţi foarte frumos.

– Desigur, domnule Poe, răspunse Violet, fără să mai adauge că ea şi fraţii ei se purtaseră întotdeauna foarte frumos, dar asta nu le fusese de nici un ajutor.

– Cum se numeşte noul nostru tutore? întrebă Klaus. Nu ne-ai spus.

Domnul Poe scoase din buzunar o hârtie şi se chiorî la ea.

– Numele lui este domnul Wuz – domnul Qui – nu pot să-l pronunţ. Este foarte lung şi complicat.

– Pot să-l văd? întrebă Klaus. Poate că îmi dau eu seama cum se pronunţă.

– Nu, nu, răspunse domnul Poe, băgând hârtia înapoi în buzunar. Dacă este prea complicat pentru un adult, atunci este şi mai complicat pentru un copil.

– Gand! ţipă Sunny.

Ca cei mai mulţi bebeluşi, Sunny scotea nişte sunete de cele mai multe ori greu de tradus. De data asta, vroia probabil să spună „Dar Klaus citeşte cărţi foarte complicate!"

– O să vă spună el cum îl cheamă, continuă domnul Poe, de parcă Sunny nici n-ar fi vorbit. O să-l găsiţi la sediul central al Fabricii de Cherestea cu Miros Norocos, care mi s-a spus că se află la o distanţă mică de gară.

– Nu mergi şi tu cu noi? întrebă Violet.

– Nu, răspunse domnul Poe şi tuşi din nou în batistă. Trenul opreşte în gara Oraşului Neînsemnat numai o dată pe zi, aşa că, dacă o să cobor din tren, va trebui să rămân peste noapte şi voi mai pierde încă o zi la bancă. O să vă las aici şi o să mă întorc în oraş.

Orfanii Baudelaire priviră îngrijoraţi pe fereastră. Nu erau prea încântaţi de faptul că vor fi lăsaţi singuri într-un loc ciudat, de parcă ar fi fost livraţi drept pizza şi n-ar fi fost trei copii singuri-singurei pe lume.

– Şi dacă apare Contele Olaf? întrebă încet Klaus. A jurat că o să ne găsească iar.

– I-am dat domnului Bek – domnului Duy – i-am dat noului vostru tutore o descriere completă a Contelui Olaf, răspunse domnul Poe. Aşa că dacă, prin cine ştie ce întâmplare, el va apărea în Oraşul Neînsemnat, domnul Sho – domnul Gek – va anunţa autorităţile.

– Dar Contele Olaf este întotdeauna deghizat, sublinie

Violet. Este adesea dificil să-l recunoşti. Singurul mod prin care-l poţi recunoaşte este tatuajul unul ochi de pe gleznă.

– Am inclus şi tatuajul în descriere, spuse nerăbdător domnul Poe.

– Dar asistenţii Contelui? întrebă Klaus. De obicei îl ajută câte unul să-şi pună în aplicare planurile mârşave.

– I-am descris pe toţi domnului – i-am descris pe toţi patronului fabricii, spuse domnul Poe, numărându-i pe degete pe asociaţii îngrozitori ai Contelui Olaf. Omul cu mână-cârlig. Cheliosul cu nasul lung. Două femei cu feţele acoperite de pudră. Şi creatura care nu seamănă nici cu o femeie, nici cu un bărbat. Noul vostru tutore ştie de toţi, iar dacă apare vreo problemă, ţineţi minte că mă puteţi contacta pe mine sau pe oricare dintre asociaţii mei la „Mulctuary Money Management".

– Casca! spuse tristă Sunny. Probabil că vroia să spună „Nu ne prea ajută", dar n-o auzi nimeni din cauza sirenei

trenului care ajunse în gara Oraşului Neînsemnat.

– Am ajuns, spuse domnul Poe şi înainte să-şi dea seama, cei trei copii se treziră pe peron, privind trenul care se îndrepta către Pădurea Părăginită.

Zgomotul locomotivei se auzea din ce în ce mai încet, iar trenul dispărea de sub ochii celor trei fraţi care rămaseră într-adevăr singuri-singurei.

– Ei bine, spuse Violet, ridicând valijoara care conţinea cele câteva haine ale copiilor, haideţi să găsim Fabrica de Cherestea cu Miros Norocos. Aşa îl vom cunoaşte pe noul nostru tutore.

– Sau cel puţin îi vom cunoaşte numele, răspunse Klaus trist, luând-o de mână pe Sunny.

Dacă îţi planifici o vacanţă, ar putea să-ţi fie de ajutor dacă-ţi cumperi un ghid, o carte în care găseşti locurile interesante şi plăcute pe care le poţi vizita, şi care-ţi oferă informaţii importante despre ce să faci odată ajuns acolo. Oraşul Neînsemnat nu apare în nici un ghid, iar pe când

cei trei orfani Baudelaire se îndreptau încet pe singura stradă din oraș, înțeleseră de ce. Existau numai câteva magazine micuțe, ori pe o parte, ori pe cealaltă a străzii, dar nici unul dintre ele n-avea ferestre. Mai era un oficiu poștal, dar în loc de steagul atârnat afară avea un pantof vechi care se bălăngănea, iar vizavi de poștă era un zid înalt de lemn care ținea pe toată lungimea străzii. În mijlocul gardului era o poartă înaltă din lemn, pe care scria „Fabrica de Cherestea cu Miros Norocos" cu litere vechi și subțiri. De-a lungul trotuarului, unde ar fi trebuit să fie un șir de copaci, se găseau câteva maldăre de ziare vechi. Pe scurt, toate lucrurile care ar fi putut face un oraș interesant sau plăcut erau plictisitoare sau neplăcute, iar dacă Orașul Neînsemnat ar fi fost trecut în vreun ghid, singura informație pe care ai fi primit-o despre ce să faci când ajungi aici ar fi fost „Pleacă". Dar cei trei copii nu puteau pleca și, cu un oftat, Violet îi conduse pe cei doi frați către poarta de lemn. Fata era pe punctul de a bate,

când Klaus o atinse pe umăr şi spuse:

– Priveşte.

– Am văzut, răspunse ea.

Violet credea că se referea la literele care formau cuvintele „Fabrica de Cherestea cu Miros Norocos". Acum, că stăteau în faţa porţii, copiii îşi dădură seama de ce păreau literele vechi şi subţiri: pentru că erau făcute din rânduri de gumă mestecată, lipită pe poartă în formă de litere. În afară de un anunţ pe care l-am văzut eu cândva, pe care scria „Fereşte-te", cu litere din maimuţe moarte, firma Fabrica de Cherestea cu Miros Norocos era cea mai dezgustătoare de pe pământ, iar Violet crezu că asta îi arăta fratele ei. Dar, când se întoarse să încuviinţeze, ea văzu că fratele ei nu se uita la firmă, ci la celălalt capăt al străzii.

– Priveşte, spuse din nou Klaus, dar Violet văzuse deja.

Cei doi stăteau fără nici un cuvânt, privind clădirea de la capătul singurei străzi din Oraşul Neînsemnat. Sunny

examina urmele de dinți din guma de mestecat, dar, când frații ei tăcură își ridică privirea și văzu și ea același lucru. Timp de câteva secunde, frații Baudelaire priviră în tăcere.

– Cred că e o coincidență, spuse Violet, după o pauză lungă.

– Desigur, spuse îngrijorat Klaus, o coincidență.

– Varni, încuviință Sunny, dar nu-i veni a crede. Nici unuia dintre orfani nu-i veni. Când ajunseră la fabrică, văzură clădirea din celălalt capăt al străzii. Ca și celelalte clădiri din oraș, nu avea ferestre, ci doar o ușă rotundă în mijloc. Dar felul în care arăta clădirea și felul în care era vopsită îi făcu pe cei trei frați să se holbeze. Clădirea avea o formă ovală, cu bețe subțiri și curbate înfipte în partea de sus. Cea mai mare parte a ovalului era maro, cu un cerc mare și alb înăuntrul ovalului și cu un altul mai mic verde înăuntrul celui alb, iar cele câteva trepte mici care duceau la ușița rotundă erau negre, astfel încât păreau un cerc și

mai mic înăuntrul celui verde. Clădirea era construită în forma unui ochi.

Cei trei copii se uitară unul la celălalt, apoi la clădire, apoi iar unul către celălalt, clătinând din cap. Încercară din răsputeri, dar nu le veni să creadă că era doar o coincidență faptul că, în orașul în care urmau să locuiască, exista o clădire care arăta la fel ca tatuajul de pe glezna Contelui Olaf.

CAPITOLUL II

E mult, mult mai rău să primeşti veşti rele în scris decât să ţi le spună cineva, şi sunt sigur că înţelegi de ce. Când cineva îţi spune pur şi simplu o veste proastă, o auzi o singură dată şi gata. Dar când vestea proastă este scrisă într-o scrisoare, într-un ziar sau pe braţul tău cu pixul, de fiecare dată când o citeşti, te simţi ca şi cum ai primi-o din nou. De exemplu, am iubit o femeie care, din diferite motive,

nu s-a putut căsători cu mine. Dacă mi-ar fi spus-o pur şi simplu în faţă, aş fi fost trist, bineînţeles, dar mi-ar fi trecut. Dar ea a ales să scrie o carte de două sute de pagini, explicând pe larg fiecare detaliu al veştii proaste, iar tristeţea mea s-a transformat într-o durere imposibilă. Când un stol de porumbei mi-a adus cartea, am stat toată noaptea treaz, citind-o şi recitind-o, simţindu-mă de parcă draga mea Beatrice mi-ar fi dat veşti rele în fiecare zi şi-n fiecare noapte a vieţii mele.

Orfanii Baudelaire începură să bată la poarta de lemn, având grijă să nu lovească literele din gumă de mestecat, dar nu răspunse nimeni, aşa că până la urmă încercară clanţa şi observară că nu era încuiată. În spatele porţii era o curte mare cu o podea murdară, iar pe podeaua murdară era un plic pe care era tipărit cuvântul „Baudelaire". Klaus ridică plicul şi-l desfăcu. Găsi înăuntru un bilet care suna cam aşa:

Notă

Către: Orfanii Baudelaire

Din partea: Fabrica de Cherestea cu Miros Norocos

Subiect: Sosirea voastră

Veți găsi atașată o hartă a Fabricii de Cherestea cu Miros Norocos, care include și dormitorul unde veți sta, fără să plătiți, toți trei. Vă rog să vă prezentați la lucru mâine dimineață, împreună cu ceilalți angajați. Patronul Fabricii de Cherestea cu Miros Norocos se așteaptă să fiți harnici și sârguincioși.

– Ce înseamnă cuvintele „harnici" și „sârguincioși"? întrebă Violet, privind peste umărul lui Klaus.

– „Harnici" și „sârguincioși" înseamnă același lucru, răspunse Klaus care știa o mulțime de cuvinte din cărțile

pe care le citise. Muncitori.

– Dar domnul Poe n-a spus nimic despre muncă la Fabrica de Cherestea, zise Violet. Am crezut că doar vom locui aici.

Klaus se încruntă, privind harta desenată de mână care însoțea biletul.

– Harta asta pare destul de ușor de citit, răspunse el. Dormitorul este drept înainte, între depozit și fabrică.

Violet privi drept înainte și văzu o clădire gri, fără ferestre, în cealaltă parte a curții.

– Nu vreau să locuiesc între depozit și fabrică, spuse ea.

– N-o să fie foarte plăcut, admise Klaus, dar nu știi niciodată. Fabrica poate avea mașinării complicate și interesante de studiat.

– Ai dreptate, răspunse Violet. Nu știi niciodată. Ar putea avea și lemne tari, pe care lui Sunny îi va plăcea să le muște.

– Snevi! strigă Sunny.

– Şi ar mai putea fi câteva manuale interesante despre fabricile de cherestea, pe care le-aş putea citi, spuse Klaus. Nu ştii niciodată.

– Ai dreptate, spuse Violet. Nu ştii niciodată. Ar putea fi un loc minunat pentru noi.

Cei trei fraţi se uitară unul la celălalt şi se simţiră un pic mai bine. Este adevărat, bineînţeles, că nu poţi ştii niciodată. O experienţă nouă poate fi extrem de plăcută, extrem de neplăcută sau undeva la mijloc, dar nu poţi să ştii până n-o încerci. Iar pe măsură ce copiii se îndreptau către clădirea gri fără ferestre, simţeau că erau gata să vadă cum este noua lor locuinţă din Fabrica de Cherestea cu Miros Norocos, pentru că nu ştiai niciodată. Dar – mă doare sufletul că trebuie să vă spun asta – eu ştiu întotdeauna. Ştiu, pentru că am fost la Fabrica de Cherestea cu Miros Norocos şi am aflat de lucrurile groaznice care li s-au întâmplat bieţilor orfani în timpul scurt pe care l-au petrecut aici. Ştiu, pentru că am vorbit cu câţiva dintre oamenii

care locuiau aici în acele vremuri, şi am auzit cu urechile mele povestea îngrozitoare a şederii celor trei fraţi în Oraşul Neînsemnat. Şi mai ştiu, pentru că am aşternut pe hârtie toate detaliile ca să te conving pe tine, cititorule, de cât de nefericită a fost experienţa celor trei fraţi. Ştiu, şi de asta sufletul meu este la fel de greu ca un prespapier. Mi-aş dori să fi fost la Fabrica de Cherestea în timp ce orfanii Baudelaire erau acolo, pentru că ei nu ştiau. Mi-aş dori să le fi spus ce ştiam, pe când mergeau prin curte stârnind nori de praf cu fiecare pas. Ei nu ştiau, dar eu da şi-mi doream să afle şi ei, dacă mă înţelegi.

În momentul în care orfanii Baudelaire ajunseră la uşa clădirii gri, Klaus mai privi o dată harta, dădu din cap şi ciocăni. După un moment de tăcere, uşa se deschise cu un scârţâit, şi apăru un bărbat care părea destul de încurcat, ale cărui haine erau acoperite de rumeguş. Îi privi destul de lung înainte de a scoate vreun cuvânt.

– N-a mai bătut nimeni la uşa asta de paişpe ani, spuse el într-un târziu.

Câteodată, când cineva îți spune ceva atât de ciudat, încât nu știi ce să răspunzi, cel mai bine e să-l întrebi politicos „Ce mai faci?"

– Ce mai faci? îl întrebă politicoasă Violet. Eu sunt Violet Baudelaire, iar aceştia sunt fraţii mei, Klaus şi Sunny.

Bărbatul încurcat păru şi mai încurcat şi-şi puse mâinile-n şold, scuturându-şi o parte din rumeguşul de pe cămaşă.

– Sunteţi siguri că vă aflaţi la locul potrivit? îi întrebă el.

– Cred că da, răspunse Klaus. Acesta este dormitorul Fabricii de Cherestea cu Miros Norocos, nu-i aşa?

– Da, spuse bărbatul, dar n-avem voie să primim vizitatori.

– Nu suntem vizitatori, răspunse Violet. O să locuim aici.

Bărbatul se scărpină în cap, iar copiii priviră rumeguşul căzându-i din părul ciufulit şi grizonant.

– O să locuiți aici, la Fabrica de Cherestea cu Miros Norocos?

– Cigam! strigă Sunny, vrând să spună „Uite biletul!"

Klaus întinse biletul bărbatului, care-l citi cu atenție, ca să nu atingă guma. Apoi se uită la copii cu ochii lui obosiți și plini de rumeguș.

– O să și munciți aici? Copii, munca într-o fabrică de cherestea este foarte grea. Copacii trebuie desfăcuți din coajă și tăiați în părți subțiri, ca să facem plăci. Plăcile trebuie puse în grămezi, iar grămezile urcate în camioane. Trebuie să vă spun că majoritatea oamenilor care lucrează în fabrici de cherestea sunt adulți. Dar dacă patronul a spus că o să lucrați aici, înseamnă că așa este. Ar fi bine să intrați.

Bărbatul deschise ușa mai mult, iar frații Baudelaire păși în dormitor.

– A, numele meu este Phil, spuse bărbatul. Puteți lua masa cu noi peste câteva minute, dar până atunci haideți să vă arăt dormitorul.

Phil îi conduse pe cei trei fraţi într-o cameră mare, slab luminată, plină cu paturi de cazarmă, aliniate pe o podea de ciment. Pe paturi stăteau tot felul de oameni, bărbaţi sau femei, obosiţi şi acoperiţi cu rumeguş. Formau grupuri de patru sau cinci, jucând cărţi, vorbind încet sau pur şi simplu privind în sus, iar câţiva dintre ei arătară un vag interes pentru cei trei copii. În cameră era un miros greu, pe care îl are o cameră în care nu s-au deschis de mult timp ferestrele. Desigur, în acest caz, ferestrele nu fuseseră niciodată deschise pentru că nu existau ferestre, deşi copiii văzură că cineva desenase cu pixul câteva ferestre pe pereţii de ciment gri. Cumva, ferestrele desenate făceau camera să pară şi mai patetică, un cuvânt care aici înseamnă „depresiv şi fără ferestre", iar fraţii Baudelaire simţiră un gol în stomac doar privind.

– Aceasta este camera în care dormim, spuse Phil. În celălalt capăt este un pat în care o să dormiţi voi. Puteţi să vă puneţi bagajele sub pat. Pe această uşă se ajunge la

baie, iar mai jos pe hol este bucătăria. Cam asta-i tot. Hei, voi, ei sunt Violet, Klaus şi Sunny. Or să lucreze aici.

– Dar sunt copii, spuse una dintre femei.

– Ştiu, răspunse Phil. Dar patronul a zis că or să muncească aici, aşa că or să muncească aici.

– Apropo, spuse Klaus, cum îl cheamă pe patron? Nu ne-a spus nimeni.

– Nu ştiu, răspunse Phil, lovindu-se cu palma peste faţă. N-a mai trecut pe la dormitoare de aproape şase ani. Îşi aduce cineva aminte de numele patronului?

– Cred că-i domnul Cumva, răspunse unul dintre bărbaţi.

– Vreţi să spuneţi că n-aţi vorbit niciodată cu el? întrebă Violet.

– Nu l-am văzut niciodată, răspunse Phil. Locuieşte într-o casă vizavi de depozitul de lemne şi vine la moară doar în cazuri speciale. Îl vedem tot timpul pe maistru, dar niciodată pe patron.

– Teruca? întrebă Sunny, vrând probabil să spună „Ce-i ăla maistru?"

– Un maistru, explică Klaus, este cel care-i supraveghează pe muncitori. E drăguț, Phil?

– E îngrozitor! spuse unul dintre bărbați, iar ceilalți încuviințară.

– E groaznic!

– E dezgustător!

– E revoltător!

– E cel mai rău maistru din lume!

–E destul de rău, le spuse Phil copiilor. Cel care era înainte, Maistrul Mirstein, era cumsecade. Dar n-a mai apărut de săptămâna trecută. A fost foarte ciudat. Bărbatul care-l înlocuieşte, Maistrul Macutono, este foarte rău. Dacă vreți să n-aveți necazuri, încercați să-i luați în seamă numai părțile bune.

– N-are nici o parte bună, spuse o femeie.

– Haide, haide, spuse Phil. Toate lucrurile şi toate per-

soanele au şi o parte bună. Haideţi la masă.

Orfanii Baudelaire îi zâmbiră lui Phil şi-i urmară pe ceilalţi angajaţi ai Fabricii de Cherestea cu Miros Norocos în bucătărie, dar încă aveau noduri în gât, la fel de mari ca nodurile din carnea de vită pe care o mâncară la cină. Copiii puteau spune, din declaraţia despre partea bună a fiecărui lucru şi a fiecărei persoane, că Phil era un optimist. „Optimist" este un cuvânt care aici se referă la o persoană, ca de exemplu Phil, care are numai gânduri bune şi plăcute despre aproape orice. De exemplu, dacă unui optimist i-ar mânca un crocodil mâna stângă, acesta ar putea spune cu o voce plăcută şi plină de speranţă: „Ei bine, nu-i chiar aşa de rău. Nu mai am mâna stângă, dar cel puţin n-o să mă mai întrebe nimeni dacă sunt stângaci sau dreptaci", când cei mai mulţi dintre noi ar spune ceva de genul: „Aaaaah! Mâna mea! Mâna mea!"

Orfanii Baudelaire mâncară alimentele râncede, străduindu-se să fie la fel de optimişti ca Phil, dar oricât de

mult încercară, nici unul dintre gândurile lor nu fu plăcut sau plin de speranță. Se gândiră la patul de cazarmă pe care urmau să-l împartă, în camera cu miros greu, cu ferestre desenate pe pereți. Se gândiră la munca grea din fabrică, la faptul că se vor umple de rumeguș și vor fi conduși de Maistrul Macutono. Se gândiră la clădirea în formă de ochi de dincolo de poarta de lemn. Și cel mai mult se gândiră la părinții lor, la bieții lor părinți, de care le era atât de dor și pe care n-aveau să-i mai vadă niciodată. Se gândiră în timpul cinei, se gândiră în timp ce-și puneau pijamalele și se gândiră în timp ce Violet se întorcea pe toate părțile în patul de sus, iar Klaus și Sunny se întorceau pe toate părțile în cel de jos. Se gândiră, la fel cum făcuseră în curte, că niciodată nu aveai cum să știi, și că noul lor adăpost ar putea fi unul plăcut. Dar intuiția le spunea altceva. Și în timp ce angajații Fabricii de Cherestea cu Miros Norocos sforăiau în jurul lor, copiii se gândiră la situația lor nefericită și începură să-și dea cu

presupusul, iar pe măsură ce frații adormeau nu mai rămase nici măcar un singur optimist în patul fraților Baudelaire.

CAPITOLUL III

Dimineața este o parte importantă a zilei, pentru că din felul în care-ți petreci dimineața poți spune cum va fi ziua. De exemplu, dacă te trezești în sunetul unor păsărele agitate, într-un pat imens, cu un majordom lângă pat, ținând în mână o tavă de argint cu un mic dejun format din brioșe proaspete și suc natural de portocale, vei ști că ziua ce urmează va fi una minunată. Dacă te trezești în sunetul unor clopote de biserică, într-un pat destul de mare, cu un majordom lângă pat ținând în mână o farfurie cu ceai și pâine prăjită,

vei şti că ziua ta va fi una bună. Dar dacă te trezeşti în sunetul făcut de cineva care loveşte două căni, într-un pat de cazarmă, cu un maistru nesuferit în prag, care nu-ţi aduce nici un mic dejun, vei şti că ziua va fi una groaznică.

Pe noi nu ne surprinde deloc faptul că prima zi a orfanilor Baudelaire la Fabrica de Cherestea cu Miros Norocos a fost una groaznică. Iar cei trei fraţi, cu siguranţă că nu se aşteptau la păsărele sau majordomi, nu după primirea aceea îngrozitoare. Dar niciodată, nici în cele mai groaznice coşmaruri, nu se gândiseră la o canofonie – un cuvânt care aici înseamnă „sunetul a două căni de metal lovite una de cealaltă de un maistru nesuferit, care stătea în prag, fără mic dejun" – care să-i trezească.

– Scularea, leneşi puturoşi! zbieră maistrul cu o voce ciudată, de parcă şi-ar fi acoperit gura cu mâna. E timpul să vă apucaţi de lucru! Vă aşteaptă un transport nou de buşteni pe care trebuie să-i transformaţi în cherestea!

Copiii se ridicară şi se frecară la ochi. În jurul lor, angajaţii Fabricii de Cherestea se întindeau şi-şi acopereau urechile din cauza zgomotului. Phil, care era deja în picioare, făcându-şi patul, le zâmbi obosit copiilor.

– Bună dimineaţa, copii, le spuse Phil. Şi bună dimineaţa, Maistre Macutono. Dă-mi voie să ţi-i prezint pe cei mai noi angajaţi ai fabricii. Maistre Macutono, ei sunt Violet, Klaus şi Sunny Baudelaire.

– Am auzit că vor veni muncitori noi, spuse maistrul, scăpând cu un zgomot cănile pe podea, dar nimeni nu mi-a spus că sunt pitici.

– Nu suntem pitici, explică Violet. Suntem copii.

– Copii, pitici, ce mă interesează? spuse Maistrul Macutono cu vocea lui înăbuşită, îndreptându-se către patul orfanilor. Mă interesează doar să vă ridicaţi imediat din pat şi să mergeţi la fabrică.

Cei trei fraţi săriră din pat, nevrând să supere un bărbat care lovise două căni în loc să spună „Bună dimineaţa."

Dar, de îndată ce se uitară mai bine la Maistrul Macutono, intenționară să sară înapoi în pat și să se acopere cu păturile.

Sunt sigur că ai auzit spunându-se că aspectul exterior nu contează, ci doar cel interior. Acestea sunt, desigur, doar vorbe goale, deoarece oamenii care ar fi cumsecade n-ar trebui să se pieptene sau să se spele, iar atunci întreaga lume ar mirosi și mai urât decât miroase acum. Felul în care arăți contează foarte mult, pentru că poți spune foarte multe lucruri despre o persoană după felul în care se prezintă. Iar felul în care arăta Maistrul Macutono îi făcu pe cei trei copii să sară înapoi în pat. Purta o salopetă pătată, care n-ar face niciodată o impresie bună, iar pantofii erau lipiți, în loc să fie legați cu șireturi. Dar capul maistrului era cel mai neplăcut. Maistrul Macutono era chel, la fel de chel ca un ou, dar, în loc să admită că era chel, ca majoritatea oamenilor, își pusese o perucă albă și creață care-l făcea să arate de parcă ar fi avut pe cap o grămadă de viermi

morți. Câteva dintre șuvițele cârlionțate stăteau în sus, altele într-o parte, altele căzuseră peste urechi și frunte, iar câteva dintre ele stăteau drept în față de parcă ar fi vrut să fugă de scalpul Maistrului Macutono. Sub perucă se găseau doi ochi întunecați și rotunzi, care clipeau către orfani într-un fel foarte neplăcut.

Cât despre restul feței, era imposibil de spus cum arăta, pentru că era acoperită cu o mască de pânză, la fel ca cea pe care o poartă doctorii în spitale. Nasul Maistrului Macutono era sub mască, ca al unui crocodil care se ascunde în noroi, dar, când vorbi, copiii îi văzură gura deschizându-se și închizându-se în spatele materialului. E normal să porți astfel de măști într-un spital, ca să nu se împrăștie microbii, dar n-are nici un rost să o porți dacă ești maistrul unei Fabrici de Cherestea. Singurul motiv pentru care Maistrul Macutono purta o astfel de mască era să-i sperie pe oameni și, în timp ce se uita la copii, aceștia erau într-adevăr speriați.

– Primul lucru pe care trebuie să-l faceți, orfanilor Baudeliare, spuse Maistrul Macutono, este să-mi ridicați cănile. Și să nu mă mai faceți să le scap vreodată.

– Dar nu te-am făcut noi să le scapi, răspunse Klaus.

– Bram! adăugă Sunny, vrând probabil să spună „și numele nostru este Baudelaire".

– Dacă nu ridicați cănile chiar acum, spuse Maistrul Macutono, n-o să primiți gumă de mestecat la prânz.

Orfanilor nu le păsa prea tare de guma de mestecat, mai ales de cea de mentă, la care erau alergici, dar alergară înspre căni. Violet ridică una, iar Sunny pe cealaltă, în timp ce Klaus făcea repede paturile.

– Dați-mi-le, se răsti Maistrul Macutono, înșfăcând cănile din mâinile fetelor. Acum, muncitori, am pierdut destul de mult timp. La fabrică! Ne așteaptă bușteni!

– Urăsc zilele cu bușteni, mormăi unul dintre angajați, dar toată lumea îl urmă pe Maistrul Macutono afară din dormitor, de-a lungul curții și către fabrică, o clădire mare

şi gri, cu multe coşuri de fum, care ieşeau din acoperiş ca ţepii unui porc spinos. Copiii se uitară unul la celălalt îngrijoraţi. În afară de o zi călduroasă de vară, când părinţii lor mai erau încă în viaţă, iar cei trei fraţi deschiseseră un chioşc de limonadă în faţa casei, orfanii n-avuseseră niciodată vreo slujbă şi erau neliniştiţi.

Îl urmară pe Maistrul Macutono în fabrica de cherestea şi văzură că era numai o încăpere uriaşă, plină de maşini imense. Violet se uită la o maşină dintr-un metal strălucitor care avea o pereche de gheare de oţel ca braţele unui crab, şi încercă să-şi dea seama cum funcţiona o astfel de invenţie. Klaus examină o maşină care arăta ca o cuşcă, având o rolă de sârmă înăuntru, şi încercă să-şi aducă aminte ce citise despre fabricile de cherestea. Sunny privi o maşină ruginită, ce părea stricată, care avea un ferăstrău circular ce părea destul de ascuţit şi înfricoşător, gândindu-se dacă era mai ascuţit decât dinţii ei. Iar apoi toţi cei trei fraţi priviră maşina acoperită de o grămadă de fum,

care ținea o piatră imensă și plată în aer, gândindu-se ce naiba făcea aici.

Orfanii Baudelaire avură numai câteva secunde ca să se întrebe la ce foloseau mașinile înainte ca Maistrul Macutono să înceapă să-și lovească din nou cănile și să dea ordine.

– Bușteniii! strigă el. Porniți stivuitorul și la treabă!

Phil alergă spre stivuitor și apăsă pe un buton portocaliu. Cu un sunet gros, stivuitorul porni și se îndreptă către capătul zidului fabricii de cherestea. Orfanii fuseseră atât de curioși să vadă cum funcționează mașinile, încât nu observaseră o grămadă imensă de copaci, îngrămădiți cu tot cu frunze și rădăcini, de-a lungul zidului fabricii, de parcă un uriaș ar fi smuls o mică pădure din rădăcini și-ar fi scăpat-o în cameră. Stivuitorul apucă vârful copacului și începu să-l aducă pe podea, în timp ce Maistrul Macutono lovea din nou cănile, țipând:

– Decojitoarele! Decojitoarele!

O muncitoare se îndreptă către cel mai îndepărtat colț al camerei, unde se afla o grămadă de cutiuțe verzi și câteva dreptunghiuri de metal, la fel de lungi și subțiri ca niște țipari, pe care începu să le împartă muncitorilor.

– Luați câte un decojitor, le șopti ea copiilor. Câte unul pentru fiecare.

Copiii luară fiecare câte un dreptunghi și rămaseră pe loc, încurcați și înfometați, chiar când copacul atinse pământul. Maistrul Macutono își mai lovi o dată cănile, iar muncitorii se apropiară și începură să-l râcâie cu decojitoarele, tăind coaja fiecărui copac așa cum ne tăiem noi unghiile.

– Și voi, piticilor! strigă maistrul, iar copiii își făcură loc printre adulți ca să râcâie și ei.

Phil le povestise despre rigorile muncii într-o fabrică de cherestea, și lucrul părea destul de greu. Dar, după cum vă amintiți, Phil era o persoană optimistă, iar în realitate munca era mult, mult mai grea. Pentru că, în primul rând

decojitoarele erau făcute pentru adulți, iar copiilor le era greu să le folosească. Sunny de-abia putea să-l ridice pe-al ei, așa că-și folosea dinții, dar Violet și Klaus nu aveau dinții prea ascuțiți, așa că trebuiră să se lupte cu decojitoarele. Cei trei frați râcâiră și iar râcâiră, dar din copac nu cădeau decât bucăți mici de coajă. În al doilea rând, copiii nu mâncaseră nimic la micul dejun, iar pe măsură ce trecea timpul erau atât de înfometați încât le era foarte greu să ridice decojitoarele, darămite să mai și râcâie copacul. Și în ultimul rând, după ce se decojea un copac, stivuitorul aducea altul, iar ei trebuiau să o ia de la capăt, ceea ce era extrem de plictisitor. Dar cel mai rău dintre toate era zgomotul de-a dreptul asurzitor din Fabrica de Cherestea cu Miros Norocos. Decojitoarele făceau un zgomot neplăcut când erau trase de-a lungul copacului. Stivuitorul scotea un zgomot gros când aducea buștenii. Iar Maistrul Macutono făcea un zgomot înfiorător când își lovea cănile una de cealaltă. Orfanii erau extenuați și nemulțumiți.

Îi dureau stomacurile şi urechile. Şi erau teribil de plictisiți.

Într-un târziu, după ce angajații terminară cei paisprezece buşteni, Maistrul Macutono lovi cănile una de cealaltă şi strigă:

– Pauză de masă!

Muncitorii de opriră din decojit, stivuitorul se opri din fluierat şi toată lumea se aşeză obosită pe pământ. Maistrul Macutono aruncă cănile pe jos, se îndreptă spre nişte cutiuțe mici şi verzi şi luă una dintre ele. Rupse ambalajul şi începu să arunce muncitorilor câte un pătrățel mic şi roz.

– Pauza e de cinci minute! zbieră el, aruncându-le celor trei orfani trei pătrățele roz.

Cei trei Baudelaire văzură că pe masca chirurgicală apăru o pată umedă din cauza salivei care-i ieşea din gură în timp ce dădea ordine.

– Doar cinci minute!

Violet își îndreptă privirea de la pata umedă de pe mască la pătrățelul roz din mâna ei, iar pentru o secundă nu-și putu crede ochilor.

– E gumă de mestecat! spuse ea. Asta-i gumă de mestecat!

Klaus se uită de la pătrățelul din mâna surorii lui la cel din propria mână.

– Guma de mestecat nu-i mâncare! strigă el. Guma de mestecat nu-i nici măcar gustare!

– Tanco! strigă Sunny, vrând probabil să spună „Iar bebelușii n-ar trebui să mestece gumă pentru că se pot îneca".

– Ar fi bine să vă mâncați guma, spuse Phil, așezându-se lângă copii. N-o să vă țină foarte mult de foame, dar este singurul lucru pe care aveți voie să-l mâncați până la cină.

– Păi, poate o să ne trezim un pic mai devreme mâine dimineață, spuse Violet, ca să facem niște sandvișuri.

– N-avem din ce să facem sandvișuri, răspunse Phil.

Primim o singură masă, seara, de obicei adusă din altă parte.

– Atunci o să mergem în oraş să cumpărăm câteva ingrediente, spuse Klaus.

– Aş vrea să putem, răspunse Phil, dar n-avem nici un ban.

– Dar salariile voastre? întrebă Violet. Sunt sigură că puteţi cheltui câţiva dintre banii pe care-i câştigaţi pe ingrediente pentru sandvişuri.

Phil le zâmbi trist copiilor şi bägă mâna în buzunar.

– La Fabrica de Cherestea cu Miros Norocos, spuse el, scoţând o mulţime de bucăţele de hârtie, nu ne plătesc în bani. Ne plătesc în cupoane. Ia uitaţi-vă ce-am câştigat ieri: reducere de 20% la Salonul de Frumuseţe al lui Sam. Alaltăieri am câştigat acest cupon pentru o doză de ceai rece, iar săptămâna trecută l-am câştigat pe ăsta: „Cumpăraţi două eşarfe şi primiţi una gratis". Problema este că nu putem cumpăra două eşarfe, pentru că nu avem nimic în afară de aceste cupoane.

– Nelnu! strigă Sunny, dar Maistrul Macutono începu să-şi lovească cele două căni, înainte ca ceilalţi să-şi poată da seama ce vrusese Sunny să spună.

– Pauza s-a terminat! strigă el. Toată lumea înapoi la lucru! Toată lumea în afară de voi, Baudelamps! Şeful vrea să vă vadă pe toţi trei în biroul lui imediat!

Cei trei fraţi lăsară decojitoarele din mâini şi se uitară unul la celălalt. Munciseră atât de mult, încât aproape că uitaseră de întâlnirea cu noul lor tutore, oricum l-ar fi chemat. Ce fel de om ar forţa nişte copii să lucreze într-o fabrică de cherestea? Ce fel de om ar angaja un monstru ca Maistrul Macutono? Ce fel de om ar plăti angajaţii în cupoane, sau le-ar da de mâncare numai gumă de mestecat?

Maistrul Macutono plesni iar din căni şi arătă către uşă, iar copiii ieşiră din camera zgomotoasă în curtea liniştită. Klaus scoase harta din buzunar şi arătă drumul către birouri. Cu fiecare pas, orfanii ridicau în urma lor norişori de praf care se potriveau perfect cu norii de

groază care pluteau deasupra lor. Îi dureau corpurile din cauza lucrului de dimineață, iar stomacurile erau goale. După cum ghiciseră din felul în care începuse ziua, avea să fie una proastă. Dar, pe măsură ce se apropiau de birouri, se întrebau dacă nu cumva de acum încolo avea să fie şi mai proastă.

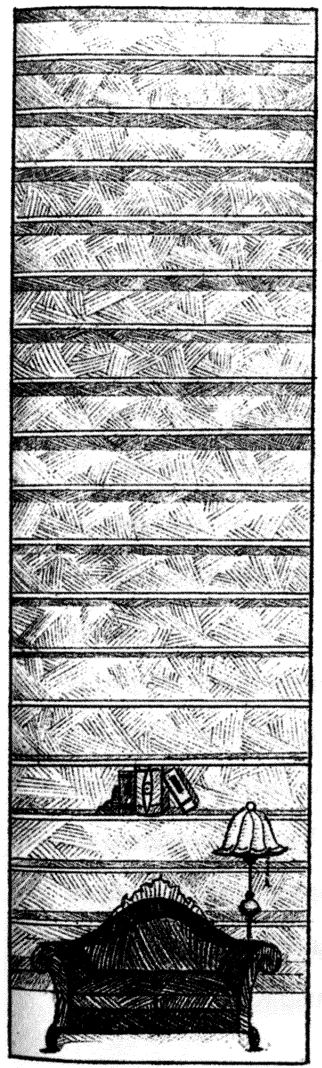

CAPITOLUL IV

Sunt sigur că ştii că, oriunde apare o oglindă, este aproape imposibil să nu te priveşti în ea. Chiar dacă ştim cum arătăm, ne place să ne vedem imaginea reflectată, măcar ca să vedem cum o mai ducem. În timp ce orfanii Baudelaire aşteptau afară întâlnirea cu noul lor tutore, se priviră într-o oglindă care atârna

în hol şi-şi dădură seama că n-o duceau chiar aşa de bine. Păreau obosiţi şi înfometaţi. Părul lui Violet era acoperit de bucăţele de coajă de copac, pe când ochelarii lui Klaus stăteau pieziş, o expresie care înseamnă „atârnau într-o parte din cauza buştenilor de dimineaţă". Iar între dinţii lui Sunny erau bucăţele de lemn, pentru că-i folosise drept decojitoare. În spatele lor, pe peretele opus, reflectată în oglindă, era imaginea unui tablou întruchipând ţărmul mării, care-i făcea să se simtă şi mai rău, pentru că ţărmul mării le amintea întotdeauna de acea zi absolut îngrozitoare în care ce trei fraţi se duseseră la plajă şi primiseră de la domnul Poe vestea că părinţii lor muriseră. Copiii se uitară în oglindă, priviră tabloul cu ţărmul mării din spatele lor şi amintirea acelei zile li se păru de nesuportat.

– Dacă mi-ar fi zis cineva, spuse Violet, în acea zi pe plajă că în scurt timp voi locui la Fabrica de Cherestea cu Miros Norocos, i-aş fi spus că-i nebun.

– Dacă cineva mi-ar fi zis mie, spuse Klaus, în acea zi

pe plajă, că în scurt timp voi fi urmărit de un om înfricoşător şi lacom pe nume Contele Olaf, i-aş fi spus că nu-i întreg la minte.

– Vora, zise Sunny, vrând probabil să spună „Dacă mi-ar fi spus mie cineva, în acea zi pe plajă că nu va trece mult până o să-mi folosesc dinţii ca să decojesc nişte copaci, i-aş fi spus că are probleme psihice".

Orfanii înspăimântaţi îşi priviră imaginile în oglindă, iar acestea îi priviră la rândul lor. Timp de câteva momente, orfanii Baudelaire stătură şi se gândiră la felul misterios în care se desfăşurau vieţile lor, fiind atât de cufundaţi în gânduri încât tresăriră când le vorbi cineva.

– Voi trebuie să fiţi Violet, Klaus şi Sunny Baudelaire, spuse cineva, iar copiii se întoarseră să vadă un bărbat foarte înalt tuns scurt.

Purta o vestă albastru deschis şi ţinea în mână o piersică. Zâmbea îndreptându-se către ei, dar pe măsură ce se apropia se încrunta.

– Vai, dar sunteți acoperiți de bucăți de coajă de copac, spuse el. Sper că n-ați umblat prin fabrică. Este foarte periculos pentru nişte copii atât de mici.

Violet privi piersica şi se întrebă dacă să îndrăznească să ceară o înghițitură.

– Am muncit acolo toată dimineața, răspunse ea.

Bărbatul se încruntă.

– Ați muncit?

Klaus privi piersica şi trebui să se controleze ca să n-o smulgă chiar atunci din mâna bărbatului.

– Da, răspunse el. Am primit instrucțiunile şi ne-am apucat imediat de muncă. Astăzi a fost o nouă zi de buşteni.

Bărbatul se scărpină în cap.

– Instrucțiuni? întrebă acesta. Despre ce naiba vorbiți?

Sunny privi piersica, dar singurul lucru pe care n-avea voie să-l facă era să sară şi să-şi înfigă dinții în ea.

– Molub! strigă ea, ceea ce probabil că însemna „Vorbim despre biletul tipărit în care ne spuneai să

mergem să muncim în fabrică!"

– Ei bine, nu înțeleg de ce trei copii așa de mici ca voi au fost puși la muncă în fabrica de cherestea, dar vă rog să acceptați scuzele mele cele mai umile și dați-mi voie să vă spun că n-o să se mai întâmple niciodată. Vai de mine, sunteți copii, pentru numele lui Dumnezeu! Veți fi tratați ca membrii familiei!

Orfanii se uitară unul la celălalt. Ar putea să fie experiența lor îngrozitoare din Orașul Neînsemnat doar o greșeală?

– Vrei să spui că n-o să mai decojim nici un buștean? întrebă Violet.

– Bineînțeles că nu, răspunse bărbatul. Nu pot să cred că v-au permis să intrați. Acolo sunt niște mașini periculoase. O să vorbesc imediat cu noul vostru tutore.

– Nu ești tu noul nostru tutore? întrebă Klaus.

– O, nu, răspunse bărbatul. Iertați-mă că nu m-am prezentat. Numele meu este Charles și mă bucur foarte

mult că sunteți aici, la Fabrica de Cherestea cu Miros Norocos.

– Și nouă ne pare bine c-am venit, minți politicos Violet.

– Mi-e greu să cred, spuse Charles, că v-au forțat să lucrați la fabrică, dar haideți să uităm de asta și să o luăm de la început. Ați vrea o piersică?

– Au mâncat deja prânzul! răsună o voce, iar orfanii se întoarseră să-l privească pe cel care vorbi. Era un bărbat destul de scund, mai scund decât Klaus, îmbrăcat într-un costum dintr-un material foarte subțire, de un verde închis care-l făcea să pară mai degrabă o reptilă decât un om. Dar lucrul care-i făcu pe cei trei frați să se uite atent era fața bărbatului – mai precis, norul de fum care-i acoperea chipul. Bărbatul fuma trabuc, iar fumul îi acoperea în întregime capul. Norul de fum îi făcu pe cei trei frați să se întrebe cum arăta de fapt fața bărbatului, iar tu poți fi la fel de curios, dar va trebui să-ți iei curiozitatea cu tine-n mor-

mânt, pentru că-ți voi spune acum, înainte de a-ți spune altceva, că nici orfanii Baudelaire nu i-au văzut niciodată fața, nici eu și nici tu.

– O, bună ziua, domnule, spuse Charles. Tocmai am făcut cunoștință cu orfanii Baudelaire. Știați că au ajuns?

– Bineînțeles că știam, răspunse bărbatul cu fața acoperită de fum. Nu sunt idiot.

– Nu, desigur că nu, spuse Charles. Dar știați că au fost puși să muncească la fabrica de cherestea? Și mai era și zi de bușteni! Tocmai le explicam că a fost o greșeală îngrozitoare.

– N-a fost nici o greșeală, răspunse bărbatul. Eu nu fac greșeli, Charles. Nu sunt idiot.

Își întoarse fața acoperită de fum către copii.

– Bună, orfanilor Baudelaire. Am vrut doar să ne vedem.

– Batex! strigă Sunny, vrând probabil să spună „Dar noi n-avem cum să te vedem!".

– N-am timp să vorbesc despre asta, spuse bărbatul. Văd că l-ați cunoscut pe Charles. El este partenerul meu. Împărțim totul jumi-juma, ceea ce este o afacere foarte bună. Nu credeți?

– Cred că da, răspunse Klaus. Nu știu foarte multe despre afacerile cu cherestea.

– O, da, spuse Charles. Desigur că este o afacere bună.

– Păi, spuse bărbatul, aș vrea să fac și cu voi trei o afacere bună. Am auzit ce s-a întâmplat cu părinții voștri și-mi pare foarte rău. Știu și despre acel Contele Olaf, care pare să fie un nenorocit, și despre oamenii ăia ciudați care lucrează pentru el. Așa că, atunci când m-a sunat domnul Poe, m-am gândit la o afacere. Iată cum sună: eu voi încerca să mă asigur că nici Contele Olaf, nici vreunul din asociații lui n-o să se apropie de voi, iar voi veți lucra la fabrica mea de cherestea până când veți ajunge la majorat și veți intra în posesia banilor. Ce ziceți, e o afacere bună?

Orfanii Baudelaire nu spuseră nimic pentru că răspunsul

era evident. O afacere bună, după cum ştie toată lumea, este cea în care ambele părţi primesc ceva de cel puţin aceeaşi valoare. Dacă te-ai plictisit de jocul de chimie şi-l dai fratelui tău în schimbul casei de păpuşi, e o afacere bună. Dacă cineva s-ar oferi să mă scoată afară din ţară într-o barcă în schimbul unor bilete la patinaj artistic, ar fi o afacere bună. Dar să lucrezi nişte ani la o fabrică de cherestea în schimbul unei încercări a patronului de a-l ţine departe pe Contele Olaf era o afacere extrem de proastă, iar cei trei fraţi ştiau asta.

– Vai domnule, spuse Charles, zâmbindu-le agitat fraţilor. Doar nu vorbiţi serios. Nişte copii atât de mici nu pot lucra într-o fabrică de cherestea.

– Bineînţeles că pot lucra, răspunse bărbatul.

Întinse mâna, prin norul de fum, ca să se scarpine pe faţă. O să le arăt ce înseamnă responsabilitatea. O să-i învăţ ce înseamnă valoarea muncii. Şi o să-i mai învăţ cum să facă plăci de lemn din copacii noştri.

– Probabil că ştiţi dumneavoastră mai bine, răspunse Charles ridicând din umeri.

– Dar am putea să citim despre toate acele lucruri, spuse Klaus, şi să învăţăm despre ele în acel mod.

– Este adevărat domnule, spuse Charles. Ar putea studia în bibliotecă. Par să fie foarte bine crescuţi şi sunt sigur că n-or să ne facă probleme.

– Biblioteca ta! spuse tăios bărbatul. Ce prostie! Nu-l ascultaţi pe Charles, copii. Partenerul meu a insistat să înfiinţăm o bibliotecă pentru angajaţii din fabrică, aşa că l-am lăsat. Dar nu înlocuieşte munca grea.

– Vă rugăm, domnule, îl imploră Violet. Cel puţin lăsaţi-o pe sora noastră să stea în dormitoare. Nu este decât un bebeluş.

– V-am oferit o afacere foarte bună, spuse bărbatul. Cât veţi sta în spatele porţilor Fabricii de Cherestea cu Miros Norocos, acest Contele Olaf nu se va apropia de voi. În plus, vă ofer un loc unde să dormiţi, o cină caldă şi un

baton de gumă de mestecat pentru prânz. Iar voi va trebui să munciți câțiva ani. Mie-mi sună ca o afacere destul de bună. Ei bine, mă bucur de cunoștință. Dacă nu mai aveți alte întrebări o să plec. Mi se răcește pizza și nu urăsc nimic mai mult decât un prânz rece.

– Aș avea o întrebare, spuse Violet, deși, la drept vorbind, erau mai multe.

Cele mai multe dintre ele începeau cu expresia „Cum poți". „Cum poți să pui niște copii să muncească într-o fabrică de cherestea?" era una dintre ele. „Cum poți să ne tratezi atât de groaznic, după toate prin care am trecut?" era alta. Iar apoi veneau „Cum poți să-ți plătești angajații în cupoane în loc de bani?", „Cum poți să ne dai gumă de mestecat în loc de mâncare la prânz?" și „Cum poți să suporți norul de fum care-ți acoperă fața?". Dar nici una dintre aceste întrebări nu era potrivită, cel puțin nu putea fi pusă cu voce tare. Așa că Violet își privi tutorele drept în norul de fum și-l întrebă:

– Cum te numeşti?

– Nu contează numele meu, răspunse bărbatul. Oricum nu-l poate pronunța nimeni. Strigați-mă Domnule.

– O să-i conduc pe copii către ieşire, Domnule, spuse repede Charles şi, cu un semn din mână, patronul Fabricii de Cherestea cu Miros Norocos dispăru.

Charles aşteptă neliniştit un moment, ca să fie sigur că Domnul era destul de departe. Apoi se aplecă spre copii şi le întinse piersica.

– Nu luați în seamă ce-a spus despre masa de prânz, spuse el. Luați piersica asta.

– O, mulțumim, strigă Klaus, repezindu-se să împartă piersica între el şi cele două surori, dându-i cea mai mare parte lui Sunny, pentru că ea nu-şi mâncase nici măcar guma de mestecat.

Orfanii Baudelaire înfulecară piersica, şi în nici o altă situație n-ar fi fost politicos să mănânci ceva atât de repede şi atât de zgomotos, în special în fața cuiva pe care

nu-l cunoşteau foarte bine. Dar aceste situaţii nu erau deloc normale, aşa că până şi un expert în problemele de comportament i-ar fi scuzat pentru felul cum înfulecau.

– Ştiţi, spuse Charles, pentru că păreţi nişte copii atât de drăguţi şi pentru că aţi muncit atât de greu astăzi, o să fac ceva pentru voi. Ghiciţi ce?

– O să vorbeşti cu Domnul, spuse Violet, ştergându-şi sucul de piersică de pe obraz, şi o să-l convingi că n-ar trebui să muncim în fabrica de cherestea?

– Păi, nu, răspunse Charles. N-o să se schimbe nimic. N-o să mă asculte.

– Dar eşti partenerul lui, spuse Klaus.

– Nu contează, răspunse Charles. Când Domnul hotărăşte ceva, nu se mai răzgândeşte. Ştiu că este rău câteodată, dar trebuie să-l iertaţi. A avut o copilărie îngrozitoare. Înţelegeţi?

Violet privi tabloul cu ţărmul mării şi se gândi încă o dată la ziua aceea teribilă.

– Da, oftă ea. Înțeleg. Cred că și copilăria mea este una îngrozitoare.

– Știu că o să vă simțiți mai bine, spuse Charles, măcar un pic. Permiteți-mi să vă arăt biblioteca, înainte să vă întoarceți la lucru. Apoi o să vă puteți duce acolo de câte ori vreți. Haideți, este pe hol.

Charles îi conduse pe cei trei frați pe hol și, chiar dacă urmau să se întoarcă repede la lucru și chiar dacă li se oferise cea mai proastă afacere dintre toate cele oferite până atunci unor copii, cei trei orfani se simțeau puțin mai bine. Indiferent dacă era biblioteca plină cu cărți despre reptile a unchiului Monty, cea plină cu cărți despre gramatică a mătușii Josephine, cea cu cărți de drept a lui Justice Strauss, sau, cea mai bună dintre toate, cea a părinților plină cu tot felul de cărți – care între timp arseseră – bibliotecile îi făceau întotdeauna pe copii să se simtă mai bine. Numai gândul că puteau citi îi făcea pe orfanii Baudelaire să se simtă ca și cum viețile lor

nefericite ar putea fi un pic mai senine. La capătul holului era o uşă mică în faţa căreia Charles se opri zâmbind copiilor şi o deschise.

Biblioteca era o cameră mare, plină cu rafturi elegante din lemn şi canapele ce păreau confortabile, pe care puteai sta şi citi. Pe unul dintre pereţi se găsea un rând de geamuri, prin care intra suficientă lumină pentru a putea citi, iar pe celălalt perete se afla un rând de peisaje, perfecte ca să-ţi odihneşti ochii. Orfanii Baudelaire intrară în cameră şi priviră cu mare băgare de seamă. Dar nu se simţeau deloc mai bine.

– Unde sunt cărţile? întrebă Klaus. Toate aceste rafturi elegante sunt goale.

– Asta-i partea proastă a acestei biblioteci, admise Klaus. Domnul nu mi-a dat nici un ban să cumpăr cărţi.

– Vrei să spui că nu există nici o carte? întrebă Violet.

– Numai trei, răspunse Charles, îndreptându-se către raftul cel mai îndepărtat, unde se vedeau trei volume. Fără

bani, a fost greu să cumpăr vreo carte, dar am primit trei. Domnul a donat Istoria Fabricii de Cherestea cu Miros Norocos. Primarul din Oraşul Neînsemnat a donat Constituţia Oraşului Neînsemnat. Iar aici este Ştiinţa Oculară Avansată donată de doctorul Orwell, un medic care locuieşte în oraş.

Charles luă cărţile ca să le arate copiilor, iar copiii le priviră cu groază. Istoria Fabricii de Cherestea cu Miros Norocos avea o fotografie a Domnului pe copertă, cu un nor de fum acoperindu-i faţa. Constituţia Oraşului Neînsemnat avea o fotografie a oficiului poştal din oraş, cu pantoful atârnat în locul în care-ar fi trebuit să fie steagul. Dar coperta Ştiinţei Oculare Avansate fu cea care-i făcu pe copii să se îngrozească.

Cred că ai mai auzit, sunt sigur, că nu trebuie să judeci o carte după copertă. Dar cum este la fel de greu de crezut că poate fi încântător un bărbat care nu e doctor, care poartă o mască chirurgicală şi o perucă albă, copiilor le

era greu să creadă că Știința Oculară Avansată le va aduce altceva decât necazuri. Cuvântul „ocular", pe care s-ar putea să nu-l cunoşti, înseamnă „referitor la ochi", dar chiar dacă nu-l cunoşteai îți puteai da seama doar privind coperta. Pentru că pe ea era o imagine pe care copiii o recunoscuseră. O recunoscuseră din propriile coşmaruri şi din experiențe. Era imaginea unui ochi, iar copiii văzuseră deja în ea semnul Contelui Olaf.

CAPITOLUL V

În zilele ce urmară, orfanii avură sâmburi în stomac. În cazul lui Sunny, era de înțeles, pentru că atunci când Klaus împărțise piersica, ea primise partea cu sâmbure. În mod

normal, desigur că nimeni nu mănâncă partea cu sâmburele, dar Sunny era înfometată şi-i plăcea să mănânce lucruri tari, aşa că sâmburele ajunse în stomacul ei împreună cu părţile din fruct pe care noi le-am considera mai adecvate pentru consum. Dar sâmburele din stomacurile fraţilor Baudelaire nu se datora atât de tare gustării pe care le-o dăduse Charles, ci mai degrabă unui sentiment de groază. Erau siguri că Olaf bântuia primprejur, ca un animal de pradă aşteptând să se năpustească asupra lor când nu erau atenţi.

Aşa că, în fiecare dimineaţă, când Maistrul Macutono îşi lovea cănile trezindu-i pe muncitori, orfanii îl priveau cu băgare de seamă să vadă dacă nu cumva Contele Olaf îi luase locul. Numai Contele Olaf era în stare să-şi pună o perucă albă pe cap şi o mască chirurgicală pe faţă ca să-i înşface pe orfani drept din pat. Dar Maistrul Macutono avea întotdeauna aceiaşi ochi întunecaţi şi rotunzi, care nu semănau deloc cu cei strălucitori ai Contelui Olaf, şi

aceeaşi voce groasă, înăbuşită, care nu se potrivea deloc cu cea mieroasă şi mormăită a Contelui. În timp ce mergeau pe podeaua murdară a curţii fabricii de cherestea, copiii îi priviră atenţi pe ceilalţi muncitori. Numai Contele Olaf era în stare să se angajeze muncitor la fabrică ca să-i înşface pe cei trei orfani când Maistrul Macutono nu se uita. Dar deşi toţi muncitorii erau obosiţi şi trişti, nici unul dintre ei nu părea rău, lacom sau prost crescut.

Pe când munceau pe rupte la fabrică – expresia „pe rupte" înseamnă aici că „munceau atât de greu şi erau atât de obosiţi, de parcă li se rupea spatele, chiar dacă de fapt nu era aşa" – orfanii se întrebau dacă nu cumva Contele Olaf avea să se folosească de una dintre maşinile imense ca să pună mâna pe averea lor. Dar nici asta nu părea să fie adevărat. După câteva zile de cojit copaci, decojitoarele fură puse înapoi în colţul lor, iar stivuitorul fu oprit. Apoi muncitorii ridicară singuri copacii decojiţi, unul câte

unul, şi-i ţinură în dreptul ferăstrăului circular, până când fiecare copac fu tăiat în plăci drepte. Mâinile tinerilor erau dureroase şi pline tăieturi din cauza ridicării acelor buşteni, dar Contele Olaf nu profită de braţele lor dureroase ca să-i răpească. După câteva zile de tăiat cu ferăstrăul, Maistrul Macutono îi ordonă lui Phil să pornească maşina cu ghemul de sârmă înăuntru. Maşina înfăşură sârmă în jurul unor plăci, iar muncitorii trebuiră să se adune şi să lege sârma cu noduri foarte complicate, care să ţină plăcile. Pe copii îi dureau atât de tare degetele încât de abia puteau să ţină cupoanele pe care le primeau în fiecare zi, dar Contele Olaf nu îi forţase să-şi cedeze averea. Zilele îngrozitoare trecură unele după altele şi, deşi copiii erau convinşi că trebuia să fie pe undeva prin apropiere, Contele Olaf pur şi simplu nu apăru. Era foarte ciudat.

– E foarte ciudat, spuse într-o zi Violet, în timpul pauzei de gumă de mestecat. Contele Olaf nu e de găsit nicăieri.

– Știu, spuse Klaus, masându-și degetul mare care-l durea cel mai tare. Clădirea aia arată ca tatuajul lui, și coperta cărții ăleia la fel. Dar Contele Olaf încă nu s-a arătat la față.

– Elund! spuse gânditoare Sunny, care vroia probabil să spună „Sunt de-a dreptul nedumerită".

Violet își trosni degetele, încruntându-se din cauza durerii.

– M-am gândit la ceva, spuse ea. Klaus, ai spus că nu s-a arătat la față. Poate că e Domnul deghizat. Nu putem spune cum arată de fapt Domnul din cauza norului de fum. Contele Olaf ar putea să se îmbrace într-un costum verde și să se învăluie cu fum doar ca să ne păcălească.

– Și eu m-am gândit la asta, răspunse Klaus. Dar este mult mai scund decât Contele Olaf și nu cred că te poți deghiza într-o persoană mai scundă decât ești de fapt.

– Corn! sublinie Sunny, vrând probabil să spună „Iar vocea lui nu seamănă cu cea a Contelui Olaf".

– E adevărat, răspunse Violet, dându-i lui Sunny o bucățică de lemn de pe jos.

Pentru că bebelușii n-au voie să mestece gumă de mestecat, frații mai mari îi dăduseră lui Sunny trei bucățele de coajă de copac în pauza de prânz. Bineînțeles că Sunny nu mânca lemnul, dar îl mesteca, pretinzând că era morcov, măr sau carne de vită și brânză enchilada, lucruri pe care le prefera.

– Poate că Olaf nu ne-a găsit, spuse Klaus. Orașul Neînsemnat este în mijlocul pustietății. Ar putea trece ani până să ne dea de urmă.

– Peli! exclamă Sunny, vrând să spună „Dar cum se explică clădirea în formă de ochi sau coperta cărții?"

– Lucrurile acelea ar putea fi doar o coincidență, admise Violet. Ne e atât de frică de Contele Olaf, încât ni se pare că-l vedem peste tot. Poate că nu va apărea. Poate că suntem într-adevăr în siguranță aici.

– Așa vă vreau, spuse Phil, care stătuse lângă ei în tot

acest timp. Luați partea bună. Poate că fabrica de Cherestea cu Miros Norocos nu este locul cel mai plăcut, dar cel puțin nu-i nici un semn de la Olaf ăla despre care tot vorbiți voi. S-ar putea să fie cea mai norocoasă parte a vieții voastre.

– Îți admir optimismul, spuse Klaus zâmbindu-i lui Phil.

– Și eu, spuse Violet.

– Tenpa, încuviință Sunny.

– Așa vă vreau, spuse din nou Phil ridicându-se să-și întindă picioarele.

Orfanii Baudelaire încuviințară, dar se uitară cu coada ochiului unul la celălalt. Era adevărat că Olaf nu apăruse, sau cel puțin nu încă. Dar situația lor era departe de a fi norocoasă. Trebuiau să se trezească la zgomotul cănilor și să asculte ordinele Maistrului Macutono. La prânz aveau numai gumă de mestecat – sau, în cazul lui Sunny, enchilada imaginară. Și ce era mai rău dintre toate, munca la fabrică era atât de obositoare încât nu mai aveau energie

să mai facă altceva. Chiar dacă stătea toată ziua lângă niște mașini complicate, Violet nu se mai gândise de foarte mult timp să inventeze ceva. Deși Klaus putea să viziteze oricând biblioteca lui Charles, nu aruncase nici măcar o privire acelor cărți. Și chiar dacă primprejur erau o mulțime de lucruri tari, Sunny nu mușcase mai mult de câteva dintre ele. Copiilor le era dor de studiul reptilelor împreună cu unchiul Monty. Le era dor de vremea când trăiau lângă Lacul Lacrymose cu mătușa Josephine. Și cel mai mult, desigur, le lipseau părinții.

– Ei bine, spuse Violet după un moment de tăcere, mai trebuie să lucrăm aici doar câțiva ani. Apoi voi fi majoră și vom putea folosi o parte din averea familiei Baudelaire. Mi-ar plăcea să construiesc un atelier de invenții pentru mine, poate pe malul Lacului Lacrymose, unde a fost casa mătușii Josephine, ca să ne putem aduce aminte de ea.

– Iar mie mi-ar plăcea să construiesc o bibliotecă, spuse Klaus, care să fie deschisă publicului larg. Întot-

deauna am sperat că putem răscumpăra colecția de reptile a unchiului Monty ca să avem grijă de toate reptilele.

– Dole! strigă Sunny, vrând probabil să spună „iar eu voi fi dentist".

– Ce naiba înseamnă „Dole"?

Orfanii priviră în sus și-l văzură pe Charles, care tocmai intra în fabrică. Le zâmbea, în timp ce scotea ceva din buzunar.

– Bună, Charles, spuse Violet. Ce bine-mi pare că te văd. Ce-ai mai făcut?

– I-am călcat cămășile Domnului, răspunse Charles. Are o mulțime de cămăși și e prea ocupat ca să și le calce singur. Am vrut să vin să vă văd, dar călcatul îți ia mult timp. V-am adus niște bucăți de carne de vită. Mi-a fost frică să iau mai multe pentru că Domnul și-ar da seama că lipsesc. Luați de-aici.

– Mulțumim foarte mult, spuse politicos Klaus. Le vom împărți cu ceilalți muncitori.

– Bine, spuse Charles, dar săptămâna trecută au primit un cupon cu o reducere de treizeci la sută pentru carne de vită, aşa că probabil şi-au cumpărat destulă.

– Poate, răspunse Violet, ştiind prea bine că nici unul dintre muncitori nu şi-ar fi permis să cumpere carne de vită. Charles, am vrut să te întrebăm despre o carte din biblioteca ta. Ştii, aceea cu un ochi pe copertă. De unde –

Întrebarea lui Violet fu întreruptă de cănile Maistrului Macutono.

– Înapoi la lucru! strigă acesta. Înapoi la lucru. Trebuie să terminăm astăzi legatul, aşa că nu-i vreme de pierdut!

– Aş vrea să mai vorbesc câteva minute cu copiii, Maistre Macutono, spuse Charles. Sunt sigur că putem mări pauza cu câteva minute.

– În nici un caz! spuse Maistrul Macutono, îndreptându-se către orfani. Am primit ordine de la Domnul şi intenţionez să le execut. Doar dacă nu vrei să-i spun Domnului că...

– O, nu, răspunse repede Charles, dându-se înapoi din fața Maistrului Macutono. Nu cred că va fi necesar.

– Bine, spuse scurt maistrul. Hai, scularea, piticilor! Pauza s-a terminat!

Copiii oftară și se ridicară. Renunțaseră de mult să încerce să-l convingă pe Maistrul Macutono că nu erau pitici. Îi făcură cu mâna lui Charles și se îndreptară încet către grămada de plăci, urmați de Maistrul Macutono, care în acel moment îi jucă o farsă unuia dintre copii, farsă care sper că nu ți-a fost jucată niciodată. Aceasta implică întinderea unui picior în fața unei persoane, astfel încât persoana să se împiedice și să cadă. Am pățit și eu așa ceva de la un polițist, pe când căram un glob de cristal aparținând unei ghicitoare țigănci care nu m-a iertat niciodată că m-am prăvălit la pământ și i-am spart globul în mii de bucățele. E o farsă urâtă și foarte ușor de făcut, și-mi pare rău că trebuie să spun, dar Maistrul Macutono i-o jucă lui Klaus.

Acesta căzu pe pământ, ochelarii îi căzură de pe față și se loviră de grămada de plăci.

– Hei! spuse Klaus. Mi-ai pus piedică!

Unul dintre cele mai enervante aspecte ale acestui gen de farse este că, de obicei, persoana care o face pretinde că nu știe despre ce este vorba.

– Nu știu despre ce vorbești, răspunse Maistrul Macutono.

Klaus era prea enervat ca să se certe. Se ridică, iar Violet se duse să-i ia ochelarii. Dar, când se aplecă să-i ridice, văzu imediat că se întâmplase ceva foarte grav.

– Rotup! strigă Sunny, care spusese adevărul.

Când ochelarii lui Klaus zburară prin încăpere, căzură pe podea și se loviră destul de tare de plăci. Violet ridică ochelarii, care arătau ca o sculptură modernă realizată mai de mult de un prieten al meu. Sculptura se numea Strâmbă, Crăpată și Iremediabil Spartă.

– Ochelarii fratelui meu! țipă Violet. Sunt strâmbi și

crăpați! Sunt iremediabil sparți, iar el nu vede aproape deloc fără ei!

– Îmi pare rău pentru tine, spuse Maistrul Macutono, ridicând din umeri către Klaus.

– Hai, nu fi prost, spuse Charles. Are nevoie de o altă pereche, Maistre Macutono. Până și un copil poate vedea.

– Eu nu, răspunse Klaus. Eu nu văd mai nimic.

– Atunci, ia-mă de mână, spuse Charles. Nu poți lucra sub nici o formă într-o fabrică de cherestea, dacă nu poți vedea ce faci. O să te duc la doctor chiar acum.

– O, mulțumesc, spuse liniștită Violet.

– Este vreun doctor de ochi prin apropriere? întrebă Klaus.

– Desigur, răspunse Charles. Cel mai aproape este doctorul Orwell, cel care a scris cartea despre care vorbeați. Cabinetul doctorului Orwell este chiar la ieșirea din fabrică. Sunt sigur că l-ați văzut când ați venit aici – are forma unui ochi uriaș. Vino, Klaus.

– Vai, nu, Charles! spuse Violet. Nu-l duce acolo.

Charles îşi puse mâinile la urechi.

– Ce-ai spus? strigă el.

Phil pornise maşina de legat, iar ghemul de sârmă începu să se învârtă în cuşcă, scoţând un huruit, în timp ce muncitorii se întorceau la lucru.

– Clădirea aia are semnul Contelui Olaf! strigă Klaus, dar Maistrul Macutono începu să-şi bată cănile una de cealaltă, iar Charles clătină din cap, semn că nu auzise nimic.

– Iorar! strigă Sunny, dar Charles ridică din umeri şi-l conduse pe Klaus afară din fabrică.

Cele două surori Baudelaire se uitară una la cealaltă. Huruitul continuă, iar Maistrul Macutono continuă şi el să facă tărăboi cu cănile, dar acestea nu erau cele mai puternice zgomote pe care le auzeau cele două surori. Mai tare decât maşina, mai tare decât cănile, era zgomotul făcut de inimile lor care băteau cu putere în timp ce Charles se îndepărta însoţit de fratele lor.

CAPITOLUL VI

– Vă spun că n-aveți de ce să vă temeți, zise Phil în timp ce Violet și Sunny priveau în caserola cu mâncare. Era vremea cinei, dar Klaus încă nu se întorsese de la cabinetul doctorului Orwell, iar surorile Baudelaire erau teribil de îngrijorate. După terminarea lucrului, pe când traversau curtea murdară împreună cu ceilalți muncitori, Violet și Sunny se uitară îngrijorate dincolo de poarta de lemn care ducea către Orașul neînsemnat și constatară

îngrozite că nu se zărea nici urmă de Klaus. Când ajunseră în dormitor, Violet şi Sunny se uitară pe fereastră după el, dar erau atât de neliniştite, încât le luă câteva secunde să-şi dea seama că fereastra nu era una adevărată, ci una desenată cu pixul pe peretele alb. Apoi ieşiră şi se aşezară pe trepte, uitându-se la curtea goală, până când Phil le chemă la masă. Iar acum era aproape ora de culcare şi nu numai că fratele lor nu se întorsese, dar Phil insista că n-aveau de ce să se teamă.

– Eu cred că avem, Phil, răspunse Violet. Cred că avem de ce să ne temem. Klaus a fost plecat toată după-amiaza, iar Sunny şi cu mine suntem îngrijorate că i s-a întâmplat ceva. Ceva îngrozitor.

– Becer! încuviinţă Sunny.

– Ştiu că doctorii vi se par înfricoşători, copii, spuse Phil, dar sunt prietenii voştri şi nu vă pot face nici un rău.

Violet se uită la Phil şi-şi dădu seama că nu ajungeau la nici un rezultat.

– Ai dreptate, spuse ea obosită, chiar dacă Phil n-avea dreptate deloc.

Ca toată lumea care a fost vreodată la doctor, ştia că doctorii nu trebuiau neapărat să fie prietenii tăi, nu mai mult decât poştaşii sau cei care repară frigidere. Un doctor este un bărbat sau o femeie a cărui treabă este să te facă să te simţi mai bine, doar atât, şi dacă ai făcut vreodată o injecţie, ştii că expresia „doctorii nu te pot răni" este absurdă. Violet şi Sunny erau îngrijorate că doctorul Orwell ar putea avea legături cu Contele Olaf, nu că fratelui lor i s-ar putea face vreo injecţie, dar n-avea nici un rost să încerce să explice aceste lucruri unui optimist. Aşa că abia dacă îşi priviră caserolele şi-şi aşteptară fratele până la culcare.

– Cred că doctorul Orwell a rămas în urmă cu programările, spuse Phil, în timp ce Violet şi Sunny se înveleau în paturile de campanie. Camera de aşteptare cred că este plină ochi.

– Susli, spuse tristă Sunny, vrând probabil să spună „Sper că ai dreptate, Phil".

Phil le zâmbi celor două fete şi stinse lumina în dormitor. Muncitorii şoptiră ceva unul către celălalt timp de câteva minute, apoi tăcură şi în scurt timp Violet şi Sunny fură înconjurate de sforăituri. Fetele nu dormeau, ci priveau prin camera întunecată, fiind cuprinse se groază. Sunny scoase un chiţăit slab, ca al unei uşi care se închide, iar Violet luă degetele surorii ei, care o dureau din cauza nodurilor făcute toată ziua, şi suflă uşor peste ele. Dar chiar şi când degetele surorilor Baudelaire erau mai bine, fetele se simţeau tot rău. Stăteau împreună în pat şi încercau să-şi imagineze unde-ar fi putut fi Klaus şi ce s-ar fi putut întâmpla cu el. Dar unul dintre cele mai urâte lucruri legate de Contele Olaf era că ideile lui erau atât de cumplite încât era greu de imaginat care avea să fie următoarea mişcare. Contele Olaf comisese multe fapte îngrozitoare numai să pună mâna pe averea familiei

Baudelaire, încât Violet şi Sunny nici nu vroiau să se gândească la ce i s-ar fi putut întâmpla fratelui lor. Se întuneca din ce în ce mai tare, iar cei doi copii începură să-şi imagineze că fratele lor ar fi putut păţi lucruri din ce în ce mai groaznice, în timp ce ele stăteau neajutorate în dormitor.

– Stintamcunu, şopti într-un târziu Sunny, iar Violet încuviinţă.

Trebuiau să meargă după el.

Expresia „tiptil ca şoarecii" te poate pune în încurcătură, pentru că şoarecii pot fi zgomotoşi, aşa că persoanele care merg tiptil ca şoarecii de fapt chiţăie şi se târăsc de colo până colo. Expresia „tiptil ca mimii" este mai bună, pentru că mimii sunt persoane care joacă o piesă de teatru fără să scoată un cuvânt. Mimii sunt enervanţi şi penibili, dar sunt mai liniştiţi decât şoarecii, aşa că „tiptil ca mimii" este un mod mai bun de a descrie felul cum Violet şi Sunny se ridicară din pat, păşind în vârfurile picioarelor prin dormitor şi furişându-se în negura nopţii.

Era lună plină, iar copiii priviră puțin curtea liniștită. Razele lunii făceau pământul bătătorit să pară la fel de ciudat și misterios ca suprafața lunii. Violet o ridică pe Sunny și traversă curtea către poarta masivă de lemn care ducea dincolo. Singurul sunet era târșâitul picioarelor lui Violet. Orfanele nu-și aminteau dacă mai fuseseră într-un loc în care era atât de multă liniște și nemișcare, și de aceea scârțâitul le făcu să tresară de frică. Sunetul acela era la fel de zgomotos ca șoarecii și părea să vină de undeva din față. Violet și Sunny priviră prin întunericul nopții, iar cu un alt scârțâit poarta de lemn se deschise, dând la iveală silueta unei persoane scunde care se îndrepta încet către ele.

– Klaus! spuse Sunny, căci unul dintre cuvintele pe care le folosea în mod normal era numele fratelui ei. Violet își dădu seama, cu ușurare că cel care se îndrepta către ele era într-adevăr Klaus. Avea o nouă pereche de ochelari, care arătau ca cei vechi, doar că erau atât de noi,

încât străluceau în lumina lunii. Zâmbi uimit şi distant surorilor lui, ca şi cum ar fi fost nişte persoane pe care nu le cunoştea prea bine.

– Klaus, am fost foarte îngrijorate pentru tine, spuse Violet, îmbrăţişându-l când ajunse lângă ele. Ai fost plecat prea mult timp. Ce ţi s-a întâmplat?

– Nu ştiu, spuse Klaus atât de încet, încât surorile trebuiră să se aplece ca să-l audă. Nu-mi amintesc.

– L-ai văzut pe Contele Olaf? întrebă Violet. Doctorul Orwell lucrează cu el? Ţi-au făcut ceva?

– Nu ştiu, răspunse Klaus, clătinând din cap. Îmi amintesc că mi-am spart ochelarii şi că m-a dus Charles la clădirea în formă de ochi. Dar nu-mi amintesc nimic altceva. De-abia îmi dau seama unde sunt acum.

– Klaus, spuse Violet fermă, eşti la Fabrica de Cherestea cu Miros Norocos din Oraşul Neînsemnat. Sunt sigură că-ţi aminteşti asta.

Klaus nu răspunse. Se uită cu greu la surorile lui, cu

nişte ochi mari de parcă ar fi fost un acvariu interesant sau o paradă.

– Klaus? îl întrebă Violet. Ţi-am spus că eşti la Fabrica de Cherestea cu Miros Norocos.

Klaus tot nu răspunse.

– Cred că este foarte obosit, îi spuse Violet lui Sunny.

– Libu, răspunse neîncrezătoare Sunny.

– Ar fi mai bine să mergi la culcare, Klaus, spuse Violet. Hai cu mine.

Într-un târziu, Klaus vorbi.

– Da, domnule, spuse el încet.

– Domnule? repetă Violet. Nu sunt „domnule", sunt sora ta!

Dar Klaus tăcu din nou, iar Violet renunţă. Încă ţinând-o pe Sunny în braţe, se îndreptă către dormitor, iar Klaus o urma târşâindu-şi picioarele. Luna îi făcea ochelarii cei noi să strălucească, picioarele lui ridicau norişori de praf, dar el nu scotea nici un cuvânt. Tiptil ca nişte mimi,

orfanii Baudelaire se înapoiară în dormitor şi se îndreptară în vârfurile picioarelor către paturi. Dar, când ajunseră lângă ele, Klaus rămase în picioare privindu-şi cele două surori.

– Întinde-te, Klaus, spuse Violet cu blândeţe.

– Da, domnule, răspunse Klaus şi se întinse pe patul de jos, privindu-şi încă surorile.

Violet se aşeză pe marginea patului şi-i scoase pantofii de care uitase, dar pe care se părea că nici nu-i observase măcar.

– O să vorbim dimineaţă, şopti Violet. Până atunci, Klaus, încearcă să dormi puţin.

– Da, domnule, spuse Klaus şi închise imediat ochii.

După o secundă adormi profund. Violet şi Sunny priviră felul în care-i tremura gura, la fel ca pe vremea când era bebeluş. Era bine că îl aveau din nou pe Klaus cu ele, dar surorile Baudelaire nu se simţeau în largul lor. Nu-l mai văzuseră niciodată pe fratele lor purtându-se

atât de ciudat. Tot restul nopții, Violet și Sunny stătură înghesuite în patul de sus, urmărindu-l pe Klaus cum dormea. Indiferent de cât de mult îl priviră, simțeau totuși că fratele lor nu se întorsese.

CAPITOLUL VII

Dacă ai trecut vreodată printr-o întâmplare groaznică, probabil că ți-ai spus că te vei simți mai bine în dimineața următoare. Bineînțeles că asta e o prostie pentru că o întâmplare groaznică rămâne o întâmplare groaznică, până și în cele mai frumoase dimineți.

De exemplu, dacă ar fi fost ziua ta și singurul cadou pe care l-ai fi primit ar fi fost o cremă pentru îndepărtarea negilor, cineva ți-ar fi spus să dormi bine peste noapte și să aștepți

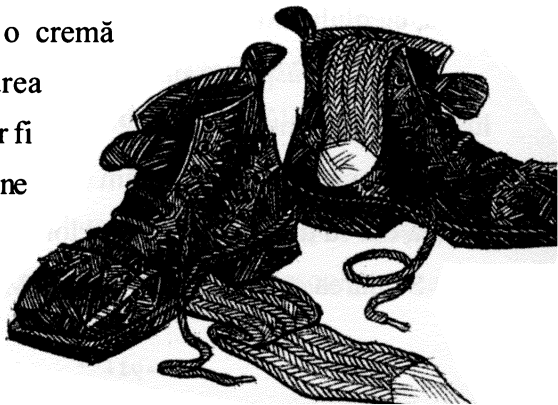

până dimineața, dar dimineața tubul cu cremă ar fi stat tot lângă tortul nemâncat, iar tu te-ai fi simțit la fel de prost. Șoferul meu mi-a spus o dată că mă voi simți mai bine dimineața, dar când ne-am trezit eram tot pe o insulă micuță, înconjurați de crocodili înfometați și, sunt sigur că înțelegi că nu m-am simțit deloc bine.

Așa s-a întâmplat și cu orfanii Baudelaire. De îndată ce Maistrul Macutono începu să facă zgomot, Klaus deschise ochii și întrebă unde naiba era, iar Violet și Sunny nu se simțiseră deloc bine.

– Ce se întâmplă cu tine, Klaus? întrebă Violet.

Klaus se uită atent la Violet, de parcă s-ar fi întâlnit odată, cu mulți ani în urmă, iar el îi uitase numele.

– Nu știu, răspunse el. Nu pot să-mi amintesc unele lucruri. Ce s-a întâmplat ieri?

– Asta vrem să te întrebăm noi pe tine, Klaus, spuse Violet, dar fu întreruptă de șeful lor nepoliticos.

– Scularea, pitici leneși! zbieră Maistrul Macutono,

îndreptându-se către patul orfanilor şi zdrăngănind din căni. La Fabrica de Cherestea cu Miros Norocos nu-i timp de tăiat frunze la câini! Ridicaţi-vă din pat chiar acum şi treceţi la muncă!

Ochii lui Klaus se măriră şi mai tare. Se ridică din pat. Într-o secundă, se îndreptă către uşa dormitorului, fără să le spună nici un cuvânt surorilor sale.

– Aşa te vreau! spuse Maistrul Macutono, zdrăngănind din nou din căni. Acum, toată lumea! La fabrică!

Violet şi Sunny se uitară una la cealaltă şi se grăbiră să-l ajungă din urmă pe fratele lor şi pe ceilalţi angajaţi. Violet făcu un pas, dar ceva o opri. Pe podea, lângă patul orfanilor se aflau pantofii lui Klaus, de care-l descălţase noaptea trecută. Klaus nu se încălţase înainte să iasă.

– Pantofii! spuse Violet ridicându-i. Klaus, ţi-ai uitat pantofii!

Alergă după el, dar Klaus nici măcar nu privi înapoi. Până ajunse Violet la uşă, Klaus traversa desculţ curtea.

– Grumle? strigă Sunny, dar Klaus nu răspunse.

– Haideți, copii, spuse Phil. Să ne grăbim către fabrică.

– Phil, s-a întâmplat ceva cu fratele nostru, spuse Violet, privindu-l pe Klaus cum deschide ușa fabricii și-i conduce pe ceilalți muncitori înăuntru. De-abia vorbește cu noi, nu-și aduce aminte de nimic și uite! Nici măcar nu s-a încălțat!

– Luați partea frumoasă, răspunse Phil. Astăzi terminăm de legat și apoi ne apucăm de etichetat. Etichetarea este operațiunea cea mai ușoară la o fabrică de cherestea.

– Nu-mi pasă de fabrica de cherestea! țipă Violet. Se întâmplă ceva cu Klaus!

– Hai să nu facem un caz din asta, Violet, spuse Phil îndreptându-se către fabrică.

Violet și Sunny se priviră neajutorate. N-aveau altceva de făcut decât să-l urmeze pe Phil prin curte către fabrică. Înăuntru, mașina de legat era deja în funcțiune, iar anga-

jații se apucară să lege ultimele plăci. Violet și Sunny se grăbiră să prindă un loc lângă Klaus și-și petrecură următoarele ore legând noduri și încercând să discute cu fratele lor. Dar era greu să vorbești cu cineva în sunetul mașinii de legat și al loviturilor de căni ale Maistrului Macutono, iar Klaus nu le răspundea niciodată. Într-un târziu, ultimele plăci fură legate, iar Phil opri mașina de legat și toată lumea își primi guma de mestecat. Violet și Sunny îl apucară de câte o mână pe fratele lor desculț și-l traseră într-un colț al fabricii ca să vorbească.

– Klaus, te rog, vorbește cu mine! strigă Violet. Ne sperii. Trebuie să ne spui ce-a făcut doctorul Orwell, ca să te putem ajuta.

Dar Klaus doar se uita la sora lui, cu ochii mari.

– Esan! strigă Sunny.

Klaus nu scoase nici un cuvânt. Nici măcar nu se atinse de gumă. Violet și Sunny rămaseră lângă el, mirate și înspăimântate, și-l îmbrățișară de parcă le-ar fi fost frică

să nu zboare de lângă ele. Stătură unul lângă altul până când Maistrul Macutono îşi lovi cănile, anunţând terminarea pauzei.

– Treceţi la etichetat! spuse Maistrul, scoţându-şi peruca cleioasă din ochi. Alinierea pentru etichetat. Iar tu, spuse el, arătând înspre Klaus, tu, pitic norocos, vei manevra maşina. Vino să-ţi dau instrucţiunile.

– Da, domnule, spuse Klaus cu o voce înceată, iar surorile lui tresăriră surprinse.

Era pentru prima oară când vorbise de când fuseseră în dormitor. Fără nici un alt cuvânt, Klaus se ridică, se îndepărtă de surorile lui şi se îndreptă către Maistrul Macutono, în timp ce surorile îl priveau uimite.

Violet se întoarse către sora ei mai mică şi-i îndepărtă o scamă din păr, lucru pe care mama lor obişnuia să-l facă mereu. Cel mai mare dintre copiii Baudelaire îşi aminti, cum obişnuia să-şi amintească mereu, de promisiunea pe care o făcuse părinţilor când se născuse Sunny.

– Eşti cel mai mare dintre copiii Baudelaire, îi spuseseră părinţii. Şi va trebui să ai întotdeauna grijă de fraţii tăi mai mici. Promite-ne că vei avea grijă de ei şi-i vei feri de pericole. Violet ştia, desigur, că părinţii ei nu se gândiseră niciodată, când îi spuseseră asta, că necazurile în care urmau să intre aveau să fie ostentativ – un cuvânt care aici înseamnă „foarte, foarte" – de mari, dar tot se simţea de parcă şi-ar fi dezamăgit părinţii. Era evident că lui Klaus i se întâmplase ceva, iar Violet ştia că ea era cea care trebuia să-l scoată din necaz.

Maistrul Macutono îi şopti ceva lui Klaus, care se apropie încet de maşina învăluită în fum şi începu să manevreze comenzile. Maistrul dădu din cap către Klaus, apoi îşi lovi cănile.

– Să înceapă ştanţarea! spuse el, cu vocea lui înăbuşită.

Orfanii Baudelaire n-aveau nici cea mai mică idee despre ce vroise Maistrul să spună cu ştanţarea şi se gândiră că, dintr-un motiv sau altul, trebuia să sari pe

plăci şi apoi jos, la fel cum călcai pe furnici. Dar semăna mai mult cu etichetarea unor cărți dintr-o bibliotecă. Muncitorii ridicară o legătură de plăci şi o aşezară pe un covor special, iar maşina îşi puse piatra plată deasupra plăcilor, cu un plici! zgomotos, lăsând o etichetă cu cerneală roşie pe care scria „Fabrica de Cherestea cu Miros Norocos". Apoi toată lumea trebui să sufle peste etichetă, ca să se usuce repede. Violet şi Sunny nu putură să nu se întrebe dacă pe oamenii care-şi construiau casele din aceste plăci i-ar fi interesat să aibă numele fabricii de cherestea scris pe pereți. Dar, şi mai important, nu putură să nu se gândească de unde ştia Klaus să folosească maşina de ştanțat şi de ce-l pusese Maistrul Macutono să manevreze maşina, în locul lui Phil sau al altui muncitor.

– Vedeți? le spuse Phil surorilor Baudelaire, peste o legătură de plăci. Nu s-a întâmplat nimic cu Klaus. Manevrează perfect maşinăria. V-ați îngrijorat degeaba. Plici!

– Poate, răspunse neîncrezătoare Violet, suflând peste „b"-ul din „Fabrica de Cherestea".

– Și v-am spus că ștanțarea este cea mai ușoară operațiune de la fabrica de cherestea, spuse Phil.

Plici!

– Vi se usucă puțin buzele de la suflat, dar asta-i tot.

– Viro, răspunse Sunny, vrând probabil să spună „ai dreptate, dar sunt încă îngrijorată pentru Klaus."

– Așa vă vreau! spuse Phil, neînțelegând-o pe Sunny. V-am spus că dacă luați partea bună a lucrurilor –

Pli – trosc – aah!

În mijlocul frazei, Phil căzu pe podea, palid și transpirat. Dintre toate zgomotele groaznice care se auzeau la Fabrica de Cherestea cu Miros Norocos, acesta era de departe cel mai înfricoșător. Sunetul groaznic al mașinii de ștampilat fu oprit de o bubuitură și de un strigăt slab. Mașina de ștanțat fusese manevrată greșit, iar piatra nu căzuse pe locul pe care trebuia să cadă, pe grămada de

plăci. Partea cea mai mare a pietrei căzuse peste maşina de legat, care era acum complet distrusă. Dar o altă parte căzuse pe piciorul lui Phil.

Maistrul Macutono scăpă cănile pe podea şi fugi către pupitrul de comandă a maşinii de ştanţat, dându-l la o parte pe Klaus. Apăsând pe buton, maistrul ridică piatra şi toată lumea se adună să vadă pagubele. Partea în care se afla frânghia maşinii de legat era spartă ca o coajă de ou, iar frânghia se desfăcuse şi se încurcase. Iar eu de-abia îţi pot descrie priveliştea grotească şi descurajantă – aici cuvintele „grotesc" şi „descurajant" înseamnă „răsucit, încâlcit, pătat şi însângerat" – a piciorului lui Phil. Lui Violet şi lui Sunny li se făcu rău, dar Phil le privi, zâmbindu-le fără vlagă.

– Bine că n-a fost mai rău, spuse el. Mi-am rupt piciorul stâng, dar cel puţin îl folosesc mai mult pe cel drept. Sunt destul de norocos.

– Măi să fie, murmură unul dintre muncitori. Am

crezut c-o să spună ceva de genul „Aaaaaaah! Piciorul meu! Piciorul meu!"

– Să mă ajute cineva să mă ridic, spuse Phil. Sunt sigur că mă voi putea apuca din nou de lucru.

– Nu fi prost, îi spus Violet. Trebuie să mergi la spital.

– Are dreptate, Phil, încuviință un alt muncitor. Avem cupoanele astea de luna trecută, cincizeci la sută reducere pentru o vizită la Spitalul Ahab Memorial. Vei merge cu doi dintre noi și-ți vom repara piciorul. O să chem chiar acum ambulanța.

Phil zâmbi.

– Sunteți foarte amabili, spuse el.

– Ce dezastru! zbieră Maistrul Macutono. E cel mai mare accident din istoria fabricii de cherestea!

– Nu, nu, răspunse Phil. E în regulă. Și așa nu mi-a plăcut niciodată piciorul meu stâng.

– Nu-i vorba de piciorul tău, pitic supradimensionat, spuse nervos Maistrul Macutono. E vorba de mașina de

legat! A costat o grămadă excesivă de bani!

– Ce înseamnă „excesiv"? întrebă cineva.

– Înseamnă mai multe lucruri, spuse brusc Klaus, clipind. Poate însemna „neobişnuit". Poate însemna „fără măsură" sau „dezordonat". Dar, când e vorba de bani, probabil că înseamnă „nenumărat". Maistrul Macutono vrea să spună că maşina de legat a costat o grămadă de bani.

Cele două surori Baudelaire se uitară una la cealaltă, aproape izbucnind în râs de bucurie.

– Klaus! strigă Violet. Începi să-ţi revii!

Klaus îşi privi surorile, zâmbind somnoros.

– Cred că da, răspunse el.

– Nojeemoo! strigă Sunny, vrând probabil să spună „pari să fi revenit la normal", şi avea dreptate. Klaus mai clipi o dată şi privi mizeria pe care o pricinuise.

– Ce s-a întâmplat aici? întrebă el, încruntându-se. Phil, ce s-a întâmplat cu piciorul tău?

– Nu te îngrijora, răspunse Phil cutremurându-se de durere pe când încerca să se mişte. Mă doare puţin.

– Vrei să spui că nu-ţi aduci aminte ce s-a întâmplat? îl întrebă Violet.

– Ce s-a întâmplat când? întrebă Klaus, încruntându-se. Vai, uite! Sunt desculţ!

– Ei bine, eu îmi amintesc ce s-a întâmplat! strigă Maistrul Macutono, arătând către Klaus. Ne-ai stricat maşina! O să-i spun imediat Domnului despre asta! Din cauza ta nu mai putem eticheta! Astăzi nu va câştiga nimeni nici măcar un singur cupon!

– Nu-i corect! spuse Violet. A fost un accident! Şi n-ar fi trebuit să-l pui pe Klaus să manevreze maşina aia! Nu ştie s-o folosească!

– Ar fi bine să înveţe, răspunse Maistrul Macutono. Adu-mi cănile, Klaus!

Klaus merse să ridice cănile, dar la jumătatea drumului Maistrul îşi întinse piciorul, jucându-i aceeaşi festă

din ziua precedentă, şi-mi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar avu acelaşi rezultat. Klaus ateriză din nou pe podeaua fabricii de cherestea, iar ochelarii lui căzură iar, lovindu-se de grămada de plăci, şi, cel mai rău dintre toate, se răsuciră, crăpară şi se sparseră iremediabil încă o dată, la fel ca sculpturile prietenei mele, Tatiana.

– Ochelarii mei! strigă Klaus. Mi s-au spart iar ochelarii!

Violet avu un sentiment ciudat în stomac, un fel de tremurătură, de parcă ar fi mâncat şerpi în loc de gumă de mestecat la masa de prânz.

– Eşti sigur? îl întrebă ea pe Klaus. Eşti sigur că nu-i mai poţi purta?

– Sunt sigur, răspunse supărat Klaus, ridicându-i ca să-i vadă şi Violet.

– Vai, vai, vai, spuse Maistrul Macutono. Ce neatent. Cred că vei merge încă o dată la doctorul Orwell.

– N-am vrea să-l deranjăm, spuse repede Violet.

Dacă-mi dai câteva ustensile, sunt sigură că-i pot construi şi eu o pereche de ochelari.

– Nu, nu, răspunse maistrul, făcând să i se încrunte masca de pe faţă. Ar fi mai bine să-i lăsăm pe experţi să se ocupe de optometrie. Spuneţi-i la revedere fratelui vostru.

– A, nu, spuse disperată Violet, gândindu-se din nou la promisiunea făcută părinţilor ei. O să-l ducem noi! Sunny şi cu mine o să-l ducem la doctorul Orwell.

– Derix! strigă Sunny, vrând să spună „Dacă nu putem să-l împiedicăm să meargă la doctorul Orwell, o să mergem şi noi cu el!"

– Bine, atunci, spuse Maistrul Macutono, ochii întunecându-i-se mai tare ca niciodată. Dacă mă gândesc bine, nu-i o idee rea. De ce n-aţi merge toţi trei să-l vedeţi pe doctorul Orwell?

CAPITOLUL VIII

Orfanii Baudelaire stăteau lângă porțile Fabricii de Cherestea cu Miros Norocos, privind la ambulanța care trecu în grabă pe lângă ei, ca să-l ducă pe Phil la spital. Apoi se uitară la literele din gumă de mestecat care alcătuiau semnul fabricii de cherestea. Priviră în jos la trotuarul crăpat al Orașului Neînsemnat. Pe scurt, se uitară peste tot, numai la clădirea în formă de ochi, nu.

– Nu suntem obligați să mergem, spuse Violet. Am

putea fugi. Ne-am putea ascunde până când vine următorul tren, ca să ne ducă cât mai departe de aici. Acum ştim cum se lucrează într-o fabrică de cherestea, aşa că am putea găsi ceva de lucru în alt oraş.

– Dar, dacă ne găseşte? întrebă Klaus, chiorându-se la sora lui. Cine o să ne mai apere de Contele Olaf, dacă o să fim de capul nostru?

– O să ne apărăm singuri, răspunse Violet.

– Cum o să ne apărăm singuri, întrebă Klaus, când unul dintre noi este numai un bebeluş, iar celălalt de-abia vede?

– Ne-am mai apărat singuri şi în trecut, răspunse Violet.

– Cu greu, spuse Klaus. De fiecare dată am scăpat cu greu de Contele Olaf. Nu putem fugi şi încerca să ne descurcăm singuri fără ochelari. Trebuie să mergem să-l vedem pe doctorul Orwell şi să sperăm că va fi bine.

Sunny se cutremură de frică. Violet era, bineînţeles,

prea mare ca să tremure de frică, cu excepția situațiilor de urgență, dar nu era prea mare ca să fie înspăimântată.

– Nu ştim ce-o să se întâmple cu noi acolo, spuse ea, fixând uşa neagră din pupila fratelui ei. Gândeşte-te, Klaus. Încearcă să te gândeşti. Ce ți s-a întâmplat când ai fost acolo?

– Nu ştiu, răspunse trist Klaus. Îmi aduc aminte că încercam să-i spun lui Charles să nu mă ducă la un oftalmolog, dar el îmi tot spunea că doctorii sunt prietenii mei şi că nu trebuie să-mi fie frică.

– Ha! strigă Sunny, vrând să spună „Ha!"

– Dar atunci ce-ți aduci aminte? îl întrebă Violet.

Klaus îşi închise ochii, încercând să se gândească.

– Aş vrea să-ți pot spune. Dar parcă acea parte a creierului meu a fost complet ştearsă. E ca şi cum aş fi adormit de când am intrat în clădire până când mi-am revenit la fabrica de cherestea.

– Dar n-ai dormit, îi spuse Violet. Mergeai ca o fantomă. Iar pe urmă ai provocat accidentul ăla şi l-ai rănit pe bietul Phil.

– Dar nu-mi aduc aminte de lucrurile alea, răspunse Klaus. E ca şi cum aş fi fost... Tăcu şi privi fix câteva secunde.

– Klaus? întrebă îngrijorată Violet.

– ... e ca şi cum aş fi fost hipnotizat, încheie Klaus.

Se uită la Violet şi apoi la Sunny, iar surorile lui observară că începea să-şi dea seama de ceva.

– Bineînţeles, hipnoza ar explica toate lucrurile.

– Credeam că hipnoza există doar în filmele de groază, spuse Violet.

– O, nu, răspunse Klaus. Am citit Enciclopedia Hipnozei anul trecut. Acolo erau descrise cele mai vestite cazuri de hipnoză din istorie. Un rege din Egiptul antic a fost hipnotizat. Hipnotistul trebuia doar să strige „Ramses!", iar regele începea să imite un pui, chiar dacă era în faţa supuşilor săi.

– Este foarte interesant, spuse Violet, dar –

– Un comerciant chinez, care a trăit în vremea dinastiei

Ling, a fost şi el hipnotizat. Hipnotistul trebuia doar să strige „Mao!", iar comerciantul începea să cânte la vioară, chiar dacă nu văzuse aşa ceva în viaţa lui.

– Sunt nişte povestiri uimitoare, spuse iar Violet, dar –

– Un bărbat care a trăit în Anglia anilor 1920 a fost hipnotizat. Hipnotistul a strigat doar „Bloomsbury!", iar bărbatul a devenit brusc un scriitor excelent, chiar dacă nu ştia să citească.

– Mazee! strigă Sunny, vrând probabil să spună „N-avem timp să ascultăm toate aceste povestiri, Klaus!"

Klaus zâmbi.

– Îmi pare rău, spuse el, dar este o carte foarte interesantă şi-mi pare bine că mi-e de ajutor.

– Şi ce se spunea în carte despre cum să trezeşti pe cineva din hipnoză? îl întrebă Violet.

Zâmbetul lui Klaus pieri.

– Nimic, răspunse acesta.

– Nimic? repetă Violet. O întreagă enciclopedie despre

hipnoză şi nimic despre cum să-l trezeşti pe pacient?

– Chiar dacă spunea, eu n-am citit. Am crezut că părţile despre vestitele cazuri de hipnoză sunt cele mai interesante, aşa că le-am citit pe alea şi am trecut peste părţile mai plictisitoare.

Pentru prima dată de când păşiseră dincolo de porţile fabricii de cherestea, orfanii Baudelaire se uitară la clădirea în formă de ochi, iar clădirea le întoarse privirea. Biroul doctorului Orwell părea pentru Klaus doar un mare mister, dar pentru surorile lui însemna o sursă de necazuri. Uşa rotundă, vopsită în negru ca să semene cu pupila unui ochi, semăna cu o gaură neagră, iar copiilor li se păru că urmau să cadă în ea.

– N-o să mai sar niciodată peste părţile plictisitoare ale unei cărţi, spuse Klaus, apropiindu-se cu grijă de clădire.

– Nu intrăm? întrebă sceptică Violet, un cuvânt care aici înseamnă „pe un ton care spunea că fratele ei era prost".

– Ce altceva putem face? spuse încet Klaus.

Începu să pipăie zidul clădirii încercând să găsească uşa. În acest punct al povestirii, aş vrea să te întrerup puţin, ca să-ţi răspund la o întrebare care ştiu că te chinuie. Este o întrebare importantă, una care a apărut pe buzele foarte multor oameni din toată lumea. S-au întrebat şi orfanii Baudelaire, s-a întrebat şi domnul Poe. M-am întrebat şi eu. Chiar şi iubita mea Beatrice, înainte de moarte, a pus aceeaşi întrebare, deşi prea târziu. Întrebarea sună astfel: Unde este Contele Olaf?

Dacă ai urmărit încă de la început povestea celor trei orfani, ştii că Olaf îi urmăreşte pe copii, complotând şi încercând să pună mâna pe averea familiei Baudelaire. După câteva zile de la sosirea orfanilor, Contele Olaf şi asistenţii lui infami – cuvântul „infam" înseamnă aici „cei care-i urăsc pe orfanii Baudelaire" – apar de obicei la locul faptei, furişându-se şi comiţând fapte atroce. Şi totuşi, până acum nu era de găsit. Pe când cei trei copii se

îndreptau şovăind către biroul doctorului Orwell, sunt sigur că te întrebi unde naiba ar putea fi acel ticălos îngrozitor. Răspunsul este: Foarte aproape.

Violet şi Sunny se îndreptară către clădirea în formă de ochi şi-l ajutară pe fratele lor să urce treptele până în dreptul uşii, dar, înainte să o poată deschide, pupila se mişcă, iar din spatele ei se ivi o persoană îmbrăcată într-o haină lungă şi albă, cu un ecuson pe care scria „Dr. Orwell". Doctorul era o femeie înaltă, cu părul blond, coafat într-un coc foarte strâns. Era încălţată cu cizme negre şi ţinea în mână un baston cu o piatră roşie mică în vârf.

– Hei, bună, Klaus, spuse doctoriţa Orwell, salutându-i politicoasă pe cei trei fraţi. Nu mă aşteptam să te văd înapoi atât de repede. Nu-mi spune că iar ţi-ai spart ochelarii.

– Din nefericire, ai dreptate, răspunse Klaus.

– Îmi pare rău, spuse doctoriţa Orwell. Dar ai noroc. Am doar câteva vizite astăzi, aşa că poţi intra ca să facem toate testele necesare.

Fraţii Baudelaire se uitară îngrijoraţi unul la celălalt. Nu se gândiseră deloc la aşa ceva. Se aşteptau ca doctorul Orwell să fie o persoană îngrozitoare – de exemplu Contele Olaf deghizat, sau unul dintre groaznicii lui asociaţi. Se aşteptau să fie capturaţi în clădirea în formă de ochi şi eventual să nu se mai întoarcă niciodată. În loc de asta, doctorul Orwell era o femeie care părea o profesionistă şi care-i invita politicos înăuntru.

– Haideţi, spuse ea, arătându-le drumul cu bastonul negru. Shirley, asistenta mea, a pregătit nişte prăjituri pe care voi, fetelor, le puteţi mânca în sala de aşteptare, în timp ce eu îi voi face ochelarii lui Klaus. Nu va dura atât de mult ca ieri.

– Klaus va fi hipnotizat? întrebă Violet.

– Hipnotizat? repetă doctoriţa Orwell, zâmbind. Dumnezeule, nu. Hipnoza există doar în filmele de groază.

Copiii ştiau că nu era adevărat, dar se gândiseră că,

dacă doctorița Orwell credea că-i adevărat, atunci probabil că nu era hipnotistă. Intrară cu grijă în clădirea în formă de ochi și o urmară pe doctorița Orwell pe un hol decorat cu diplome medicale.

– Pe aici, spuse ea. Klaus mi-a spus că-i place să citească. Și vouă la fel?

– Da, răspunse Violet, începând să se relaxeze. Citim când putem.

– Ați întâlnit vreodată, spuse doctorița Orwell, în cărțile voastre expresia „prinzi mai multe muște cu miere decât cu oțet"?

– Tuzmo, răspunse Sunny, vrând probabil să spună „nu cred".

– N-am citit prea multe cărți despre muște, admise Violet.

– Ei bine, expresia n-are nimic de-a face cu muștele, explică doctorița Orwell. Este doar un mod interesant de a spune că poți obține ce vrei purtându-te frumos, ca

mierea, decât urât, ca oțetul.

– E interesant, spuse Klaus, întrebându-se de ce aduse doctorița Orwell vorba despre asta.

– Probabil că vă întrebați de ce am amintit de acest lucru, spuse femeia, oprindu-se în fața unei uși pe care scria „Sală de așteptare". Dar cred că veți înțelege imediat. Klaus, urmează-mă în birou, iar voi, fetelor, puteți aștepta în sala din spatele ușii acesteia.

Copiii ezitară.

– Va dura doar câteva minute, spuse doctorița Orwell, mângâind-o pe Sunny pe cap.

– Bine, spuse Violet făcându-i cu mâna fratelui ei, în timp ce acesta merse după doctorul oftalmolog.

Violet și Sunny împinseră ușa și intrară în sala de așteptare, și văzură imediat că doctorița Orwell avusese dreptate. Acum înțeleseseră. Sala de așteptare era mică și arăta ca majoritatea sălilor de așteptare. Avea o canapea, câteva scaune și o măsuță pe care erau aranjate câteva

reviste vechi, precum şi o recepţionistă care stătea la un birou; ca în toate sălile de aşteptare în care ai fost tu sau eu. Dar când Violet şi Sunny se uitară la recepţionistă, văzură ceva ce sper că tu nu vei vedea într-o sală de aşteptare. O plăcuţă de pe birou zicea „Shirley", dar persoana aceea nu era Shirley, chiar dacă recepţionista purta o rochie maro deschis şi pantofi bej. Pentru că dincolo de rujul deschis la culoare de pe buzele lui Shirley şi dincolo de peruca blondă de pe cap, erau o pereche de ochi strălucitori, pe care copiii îi recunoscură imediat. Doctorița Orwell, care se purtase politicos, fusese mierea, care acționase în locul oțetului. Copiii, din nefericire, fuseseră muştele. Iar Contele Olaf, stând la biroul recepționistei, cu un zâmbet diavolesc, îi prinsese în cele din urmă.

CAPITOLUL IX

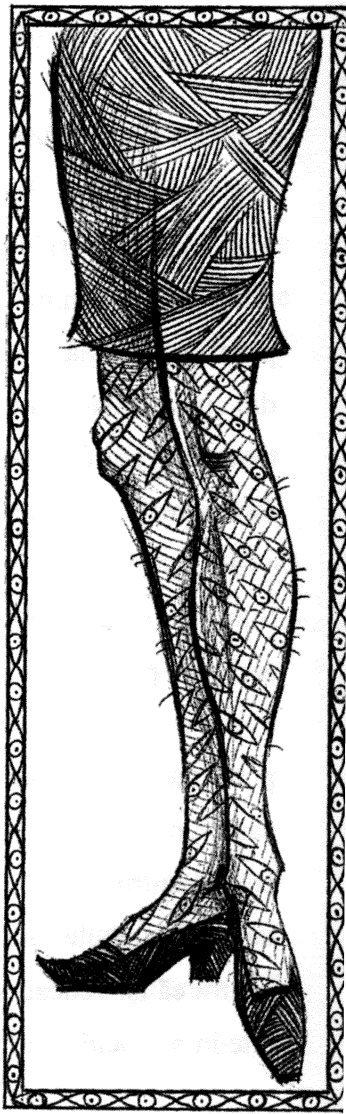

Adeseori, când copiii au necazuri, îi vei auzi pe unii oameni spunând că toate acestea se întâmplă din cauza unor păreri proaste despre ei înşişi. „Părerea proastă despre sine" este o expresie care aici îi descrie pe acei copii care nu se gândesc prea mult la ei înşişi. Cred, probabil, că sunt urâţi, plictisitori, incapabili să facă ceva bine sau o com-

binație a acestor lucruri, și indiferent dacă au sau nu dreptate, poți înțelege de ce astfel de sentimente sunt aducătoare de necazuri. În cea mai mare parte a situațiilor, necazurile n-au nimic în comun cu părerea proastă despre propria persoană. Ele au mai degrabă legătură, cu motivul din vina căruia se întâmplă necazul – un monstru, un șofer de autobuz, o coajă de banană, un roi de albine ucigașe, directorul școlii – decât cu ceea ce crezi tu despre tine.

Iar acesta era sentimentul pe care-l aveau Violet și Sunny pe când se holbau la Contele Olaf – sau, după cum scria pe plăcuța de pe birou, Shirley. Violet și Sunny aveau o părere destul de bună despre ele. Violet știa că putea face lucruri bune pentru că inventase multe aparate care funcționaseră perfect. Sunny știa că nu era plicticoasă pentru că pe frații ei îi interesa întotdeauna ce avea de zis. Și ambele surori Baudelaire știau că nu erau urâte, pentru că își vedeau trăsăturile plăcute ale fețelor oglindite în mijlocul ochilor strălucitori ai Contelui Olaf. Dar

nu mai conta că se gândeau la acele lucruri, pentru că fuseseră prinse.

– Vai, bună, fetițelor, spuse Contele Olaf cu o voce ridicol de pițigăiată, de parcă ar fi fost asistenta pe nume Shirley, în loc de un bărbat diabolic, care umbla după averea familiei Baudelaire. Cum vă cheamă?

– Știi cum ne cheamă, spuse Violet tăios, un cuvânt care aici înseamnă „sătulă de prostiile Contelui Olaf". Peruca aia și rujul nu ne păcălesc mai mult decât rochia maro deschis și pantofii bej. Ești Contele Olaf.

– Mi-e teamă că greșiți, răspunse Contele Olaf. Eu sunt Shirley. Vedeți plăcuța?

– Fiti! strigă Sunny, vrând să spună „Plăcuța aia nu dovedește nimic, desigur!"

– Sunny are dreptate, spuse Violet. Nu ești Shirley doar pentru că ai o bucățică de lemn cu numele tău pe ea.

– O să vă spun de ce sunt Shirley, spuse Contele Olaf. Sunt Shirley pentru că-mi place să fiu strigat Shirley și e

nepoliticos să faceți altfel.

– Nu-mi pasă dacă suntem nepoliticoase, răspunse Violet, cu o persoană atât de dezgustătoare ca tine.

Contele Olaf clătină din cap.

– Dar dacă sunteți nepoliticoase cu mine, spuse el, s-ar putea să fiu și eu nepoliticos cu voi și, de exemplu, să vă smulg părul din cap cu mâinile goale.

Violet și Sunny se uitară la mâinile Contelui Olaf. Observară că își lăsase unghiile să crească foarte lungi și le vopsise cu lac roz aprins, care făcea parte din deghizare. Surorile Baudelaire se uitară una la cealaltă. Unghiile Contelui Olaf păreau într-adevăr foarte ascuțite.

– Ah, Shirley, spuse Violet. Bântui prin Orașul Neînsemnat de când am ajuns noi aici, nu-i așa?

Shirley își ridică mâna ca să-și aranjeze peruca.

– Poate, răspunse ea, cu aceeași voce pițigăiată.

– Și te-ai ascuns tot timpul în clădirea asta în formă de ochi, nu-i așa? întrebă Violet.

Shirley clipi din ochi, iar Violet şi Sunny observară că în spatele singurei sprâncene lungi – o altă trăsătură a Contelui Olaf – purta gene false.

– Poate, răspunse ea.

– Şi eşti complice cu doctorița Orwell! spuse Violet, folosind un cuvânt care aici înseamnă că „lucrează cu ea, ca să pună mâna pe averea familiei Baudelaire". Nu-i aşa?

– Posibil, răspunse Shirley, aşezându-se picior peste picior şi scoţând la iveală ciorapi albi, lungi, imprimaţi cu modele de ochi.

– Popinş! strigă Sunny.

– Sunny vrea să spună, zise Violet, că Dr. Orwell l-a hipnotizat pe Klaus ca să provoace acel accident îngrozitor, nu-i aşa?

– Se prea poate, răspunse Shirley.

– Şi acum îl hipnotizează iar, nu-i aşa? întrebă Violet.

– Nu e deloc exclus, răspunse Shirley.

Violet şi Sunny se uitară una la cealaltă, cu inimile

bătându-le puternic. Violet o luă de mână pe sora ei şi făcu un pas înapoi înspre uşă.

– Iar acum, continuă ea, o să scapi repede de noi, nu-i aşa?

– Bineînţeles că nu, răspunse Shirley. O să vă ofer o prăjitură, ca o recepţionistă drăguţă ce sunt.

– Nu eşti recepţionistă! ţipă Violet.

– Ba sunt, răspunse Shirley. Sunt o recepţionistă amărâtă, care trăieşte singură şi care vrea foarte mult să-şi crească odraslele. Cei trei copii, de fapt: o fetiţă isteaţă, un băieţel hipnotizat şi un bebeluş dinţos.

– Ei bine, nu ne poţi creşte, spuse Violet. Ne creşte Domnul.

– Păi, el o să renunţe la voi în favoarea mea în cel mai scurt timp, spuse Shirley, cu ochii şi mai strălucitori.

– Nu fi ab – începu Violet, dar se opri înainte de a spune „surd".

Ar fi vrut să spună „Domnul n-ar face una ca asta", dar în sinea ei nu mai era atât de sigură. Domnul îi pusese deja

pe cei trei orfani să doarmă într-un pat de cazarmă. Îi pusese deja să lucreze la fabrica de cherestea. Şi le dăduse deja să mănânce numai gumă de mestecat la masa de prânz. Şi oricât de mult şi-ar fi dorit să creadă că era absurd să se gândească la posibilitatea în care Domnul să renunțe la ei în favoarea lui Shirley, Violet nu mai era sigură. Era numai pe jumătate sigură şi de aceea se opri la jumătatea cuvântului.

– Ab? se auzi o voce din spatele ei. Ce naiba înseamnă cuvântul „ab"?

Violet şi Sunny se întoarseră si o văzură pe doctorița Orwell însoțindu-l pe Klaus în sala de aşteptare. El purta o pereche nouă de ochelari şi părea nedumerit.

– Klaus! strigă Violet. Am fost atât de îngrijorate, e ab...

– Se opri înainte să spună „surd", când văzu expresia de pe fața fratelui ei. Era aceeaşi pe care o avusese în noaptea trecută când se întorsese de la prima vizită la doctorița Orwell. În spatele ochelarilor cei noi, Klaus avea

ochii mari şi un zâmbet năucit şi distant, de parcă surorile lui ar fi fost două persoane pe care nu le cunoştea prea bine.

– Iar începi cu „ab", spuse doctorița Orwell. Ce naiba înseamnă?

– „Ab" nu e un cuvânt, răspunse Shirley. Numai o persoană proastă ar rosti un cuvânt precum „ab".

– Sunt proşti, nu-i aşa? încuviință doctorița Orwell, de parcă ar fi vorbit despre vreme în loc să insulte nişte copii. Cred că au o părere foarte proastă despre ei înşişi.

– Sunt perfect de acord cu dumneavoastră, doctorița Orwell, răspunse Shirley.

– Spune-mi Georgina, spuse teribilul oftalmolog, clipind. Fetelor, iată-l pe fratele vostru. E puțin obosit după vizita medicală, dar o să-şi revină până mâine dimineață. Mai mult decât bine, de fapt. Mult mai mult.

Se întoarse, îndreptând către uşă bastonul cu piatră. Cred că ştiți pe unde să plecați.

– Eu nu ştiu, spuse încet Klaus. Nu-mi amintesc să fi venit aici.

– Se întâmplă frecvent la vizitele la oftalmolog, spuse cu blândeţe Dr. Orwell. Acum puteţi pleca, orfanilor.

Violet îl luă de mână pe Klaus şi-l conduse afară din sala de aşteptare.

– Chiar putem pleca? întrebă Violet, nevenindu-i să creadă pentru o clipă.

– Desigur, răspunse doctoriţa Orwell. Dar sunt sigură că recepţionista mea şi cu mine vă vom revedea în curând. După cum se vede, Klaus a devenit tare neîndemânatic în ultima vreme. Face accidente.

– Roopis! strigă Sunny.

Vroia probabil să spună „Nu sunt nici un fel de accidente! Sunt rezultatul hipnozei!", dar adulţii nu-i dădură atenţie. Doctoriţa Orwell ieşise din cameră, iar Shirley îşi flutură degetele roz către ei, în semn de la revedere.

– Tai-tai, orfanilor! spuse Shirley.

Klaus se uită la ea şi-i făcu semn, în timp ce Violet şi Sunny îl conduseră de mână afară din sala de aşteptare.

– Cum ai putut să-i faci cu mâna? şuieră Violet la fratele ei, pe când se îndreptau către ieşire.

– Pare să fie o doamnă drăguță, răspunse Klaus, încruntându-se. Sunt sigur că am mai întâlnit-o undeva.

– Balivot! strigă Sunny, care sigur însemna „Este Contele Olaf, deghizat!".

– Dacă spui tu, spuse nedumerit Klaus.

– Vai, Klaus, zise nefericită Violet. Sunny şi cu mine am pierdut timpul certându-ne cu Shirley, când te-am fi putut salva. Ai fost hipnotizat din nou; sunt sigură. Încearcă să te concentrezi, Klaus. Încearcă să-ți amintești ce s-a întâmplat.

– Mi-am spart ochelarii, spuse Klaus rar, şi apoi am plecat de la fabrica de cherestea... Sunt foarte obosit, Veronica. Putem merge la culcare?

– Violet! spuse ea. Numele meu este Violet, nu Veronica.

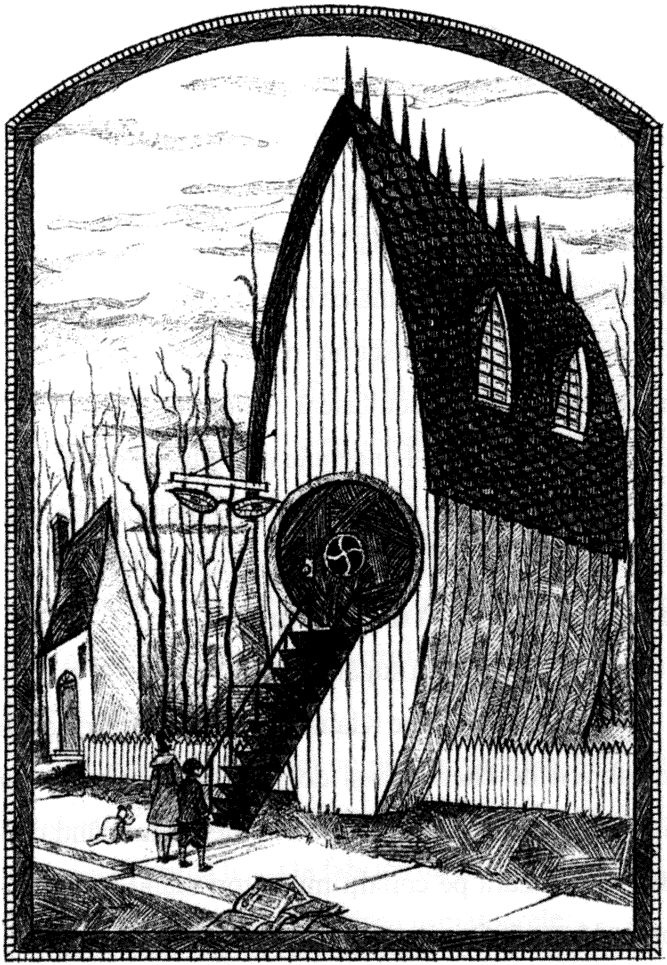

– Îmi pare rău, răspunse Klaus. Sunt obosit.

Violet deschise uşa clădirii, iar cei trei orfani ieşiră pe strada deprimantă a Oraşului Neînsemnat. Violet şi Sunny se opriră şi-şi amintiră de ziua când ajunseseră la fabrica de cherestea după ce se dăduseră jos din tren şi văzuseră clădirea în formă de ochi. Instinctele îi avertizaseră că acea clădire însemna necazuri, dar nu-şi ascultaseră instinctele. Îl ascultaseră pe domnul Poe.

– Ar fi mai bine să-l ducem în dormitor, îi spuse Violet lui Sunny. Nu ştiu ce altceva am mai putea face cu Klaus în starea asta. Apoi ar trebui să-i spunem Domnului ce s-a întâmplat. Sper că ne va putea ajuta.

– Guree, încuviinţă supărată Sunny.

Surorile îl însoţiră pe Klaus dincolo de porţile de lemn ale fabricii de cherestea şi de-a lungul curţii murdare, până în dormitor. Era aproape ora mesei, iar când copiii intrară, îi văzură pe ceilalţi muncitori stând pe paturi şi vorbind încet între ei.

– Văd că v-ați întors, spuse unul dintre angajați. Mă mir că aveți tupeul să vă arătați fețele aici, după ce i-ați făcut lui Phil.

– Ei, hai, spuse Phil, iar orfanii se întoarseră și-l văzură întins pe patul său cu piciorul în ghips. Klaus n-a vrut, nu-i așa?

– Ce să vreau? întrebă surprins Klaus, un cuvânt care aici înseamnă „pentru că nu știa că el pricinuise accidentul în urma căruia Phil se rănise la picior".

– Fratele nostru este foarte obosit, spuse repede Violet. Cum te simți, Phil?

– A, foarte bine, răspunse acesta. Mă doare numai piciorul. Sunt de-a dreptul norocos. Dar, destul despre mine. Aveți o scrisorică. Maistrul Macutono a spus că-i foarte importantă.

Phil îi întinse lui Violet un plic pe care scria cuvântul „Baudelaire", la fel ca biletul de bun venit pe care îl primiseră în prima lor zi la fabrica de cherestea. Înăuntrul plicului era un bilet care conținea următoarele:

Notă

Către: Orfanii Baudelaire

De la: Domnul

Subiect: Accidentul de astăzi

Am fost informat că ați provocat un accident în această dimineață la fabrică, că ați rănit un angajat şi ați întrerupt activitatea zilnică.

Accidentele sunt cauzate de angajați incompetenți, iar angajații incompetenți nu sunt toleraţi la Fabrica de Cherestea cu Miros Norocos. Dacă veți continua să cauzați accidente, mă voi simți obligat să vă concediez şi să vă trimit să locuiți în altă parte. Am găsit o doamnă drăguță, care locuieşte în oraş şi care ar fi fericită să adopte trei copii. Numele ei este Shirley şi lucrează ca recepționistă. Dacă veți continua să fiți nişte muncitori incompetenți, o să vă dau în grija ei.

CAPITOLUL X

Violet le citi fraților ei biletul cu voce tare și nu-și dădu seama a cui reacție o supără mai tare. Când Sunny auzi veștile proaste, își mușcă limba de îngrijorare. Dintele ei era atât de ascuțit, încât picături mici de sânge se scurseră pe obraz, iar acest lucru fu într-adevăr supărător. Dar Klaus nici nu păru să audă mesajul. Privea fix înainte, iar acest lucru era la fel de îngrijorător. Violet puse biletul

înapoi în plic şi se aşează pe marginea patului, întrebându-se ce naiba ar putea face.

– Veşti proaste? întrebă compătimitor Phil. Ţineţi minte, câteodată o veste ar putea părea proastă, dar mai târziu se dovedeşte a fi exact opusul. Adică un lucru deghizat.

Violet încercă să-i zâmbească lui Phil, dar muşchii faciali nu i se mişcară. Ştia – sau cel puţin credea că ştie, pentru că de fapt se înşela – că singurul lucru deghizat era Contele Olaf.

– Trebuie să mergem să vorbim cu Domnul, spuse într-un târziu Violet. Trebuie să-i explicăm ce s-a întâmplat.

– N-avem voie să vorbim cu Domnul fără programare, spuse Phil.

– E o urgenţă, spuse Violet. Hai Sunny. Hai...

Se uită la Klaus, care îşi privi sora cu nişte ochi foarte mari. Violet îşi aduse aminte de accidentul pe care-l cauzase şi de toţi ceilalţi tutori ai copiilor Baudelaire care

fuseseră uciși. Nu putea crede că fratele ei putea fi capabil să comită crime odioase ca acelea ale Contelui Olaf, dar nu era sigură. Nu când era hipnotizat.

– Dinel! spuse Sunny.

– Klaus nu poate merge, hotărî Violet. Phil, poți să fii cu ochii pe fratele nostru până când ne întoarcem de la Domnul?

– Bineînțeles, răspunse Phil.

– Să te uiți cu atenție, sublinie ea, conducându-l pe Klaus către patul lor. Este... nu prea s-a simțit bine în ultimul timp, după cum sunt sigură că ai observat. Te rog să te asiguri că nu mai intră în vreun necaz.

– Așa o să fac, promise Phil.

– Klaus, spuse Violet, te rog să te culci. Sper că te vei simți mai bine dimineață.

– Vub, spuse Sunny, vrând să spună „Și eu sper".

Klaus se întinse pe pat, iar surorile lui îi priviră picioarele goale, murdare de la mersul pe jos fără pantofi.

– Noapte bună, Violet, spuse Klaus. Noapte bună, Susan.

– O cheamă Sunny, spuse Violet.

– Îmi pare rău, răspunse Klaus. Sunt extenuat. Chiar crezi că o să mă simt mai bine dimineață?

– Dacă avem noroc, spuse Violet. Acum, la culcare.

Klaus îşi privi sora.

– Da, domnule, spuse el încet. Închise ochii şi adormi imediat. Violet îl înveli, aruncându-i o privire lungă şi îngrijorată. Apoi o luă pe Sunny de mână şi, zâmbindu-i lui Phil, ieşiră din dormitor traversând curtea şi îndreptându-se către birouri. Surorile Baudelaire trecură pe lângă oglindă fără să se uite deloc la ea şi ciocăniră la uşă.

– Intră!

Copiii recunoscură vocea puternică a Domnului şi deschiseră agitați uşa biroului. Domnul stătea la un birou imens din lemn foarte închis la culoare, fumând un trabuc, astfel încât fața lui era învăluită într-un nor de fum. Biroul era acoperit de hârtii, de dosare şi de o plăcuță pe

care scria „Șeful" din litere făcute din gumă mestecată, la fel ca semnul de pe poarta de la intrare în fabrică. Era greu să vezi restul camerei pentru că exista doar o lumină slabă, așezată pe biroul Domnului. Lângă Domnul se găsea Charles, care le zâmbi timid copiilor când aceștia se apropiară de tutorele lor.

– Aveți programare? întrebă Domnul.

– Nu, răspunse Violet, dar este foarte important să stăm de vorbă cu tine.

– Eu hotărăsc ce e important! izbucni Domnul. Vezi plăcuța asta? Scrie „Șeful" și eu asta sunt! Este foarte important când spun eu că e important, înțeles?

– Da, Domnule, spuse Violet, dar cred că vei fi de acord cu mine când îți voi explica ce s-a petrecut.

– Știu ce s-a petrecut, răspunse Domnul. Sunt șeful! Bineînțeles că știu! N-ați primit bilețelul meu despre accident?

Violet trase aer în piept și-l privi pe Domn drept în ochi, sau în acea partea a norului de fum unde credea ea că i se aflau ochii.

– Accidentul, spuse ea într-un târziu, a avut loc pentru că fratele meu a fost hipnotizat.

– Ce face fratele tău în timpul liber nu mă interesează, răspunse Domnul, şi nici nu scuză accidentele.

– Nu înțelegi, Domnule, insistă Violet. Klaus a fost hipnotizat de doctorița Orwell, care lucrează în cârdăşie cu Contele Olaf.

– Vai, nu! spuse Charles. Vai, bieții de voi! Domnule, trebuie să oprim imediat povestea asta!

– O s-o oprim imediat! răspunse Domnul. Dacă nu mai provocați alte accidente, veți rămâne angajații acestei fabrici de cherestea. Altfel, afară cu voi!

– Domnule! strigă Charles. Doar n-o să-i aruncați pe copii în stradă!

– Bineînțeles că nu, răspunse Domnul. După cum am explicat în nota mea, am cunoscut o doamnă foarte drăguță, care lucrează ca recepționistă. Când am menționat că am trei copii în grijă, mi-a spus că, dacă-mi

veți crea probleme, o să vă ia la ea, pentru că întotdeauna și-a dorit copii.

– Palș! Strigă Sunny.

– Femeia aia e Contele Olaf! strigă Violet.

– Aveți impresia că sunt idiot? le întrebă Domnul, arătând către norul lui de fum. Am o descriere completă a Contelui Olaf de la domnul Poe, iar această recepționistă nu seamănă deloc cu el. E o femeie foarte drăguță.

– Ați căutat tatuajul? îl întrebă Charles. Contele Olaf are un tatuaj pe gleznă, vă aduceți aminte?

– Bineînțeles că n-am căutat tatuajul, spuse nerăbdător Domnul. Nu-i politicos să te uiți la picioarele unei femei.

– Dar nu-i femeie! izbucni Violet. Vreau să spun că el nu-i femeie! E Contele Olaf!

– Am văzut plăcuța de pe birou, răspunse Domnul. Nu scria „Contele Olaf". Scria „Shirley".

– Fiti! strigă Sunny, spunând, după cum știi deja că „Plăcuța cu numele nu demonstrează nimic!"

Dar Violet n-avea timp să traducă, pentru că Domnul își puse mâinile pe birou.

– Hipnoză! Contele Olaf! Fiti! Am auzit destule scuze! țipă acesta. Treaba voastră este să munciți din greu la fabrica de cherestea, nu să provocați accidente! Sunt destul de ocupat și fără să trebuiască să am grijă de niște copii neîndemânatici!

Violet se gândi repede la altceva.

– Putem să-l sunăm pe domnul Poe? întrebă ea. El știe toate lucrurile despre Contele Olaf, așa că ne-ar putea fi de ajutor.

Violet nu mai spuse și că de obicei domnul Poe nu prea era de ajutor.

– Vreți să adăugați și costul unei convorbiri interurbane celui împovărător de îngrijire a voastră? întrebă Domnul. Nu cred. Hai să vă explic pe înțelesul vostru: dacă o dați iar în bară, o să vă dau în grija lui Shirley.

– Domnule, spuse Charles, sunt copii. N-ar trebui să le

vorbiți în felul ăsta. Dacă țineți minte, eu n-am fost de acord ca cei trei copii să lucreze în fabrică. Ar trebui tratați ca niște membri ai familiei.

– Sunt tratați ca niște membri ai familiei, răspunse Domnul. Mulți dintre verii mei locuiesc acolo, în dormitor. Nu vreau să mă cert cu tine, Charles! Ești partenerul meu! Treaba ta e să-mi calci cămășile, să-mi pregătești omleta și nu să-mi dai ordine!

– Aveți dreptate, spuse smerit Charles. Îmi pare rău.

– Acum, afară de aici. Toți! se răsti Domnul. Am destulă treabă de făcut!

Sunny deschise gura să spună ceva, dar știa că era inutil. Violet se gândi să sublinieze altceva, dar știa că n-avea rost. Iar Charles își ridică mâna să explice ceva, dar știa că era zadarnic, un cuvânt care aici înseamnă „atât inutil, cât și fără rost". Așa că cele două surori, împreună cu Charles, părăsiră biroul întunecat fără nici un alt cuvânt și se opriră puțin pe hol.

– Nu fiți îngrijorate, şopti Charles. O să vă ajut eu.

– Cum? şopti Violet. O să-l suni pe domnul Poe ca să-i spui că Olaf e aici?

– Ulo? întrebă Sunny, vrând probabil să spună „O s-o aresteze pe doctorița Orwell?"

– Ne vei ascunde de Shirley? îl întrebă Violet.

– Henipul? întrebă Sunny, adică „Îl vei scoate pe Klaus de sub hipnoză?"

– Nu, admise Charles. Nu pot să fac nici unul dintre acele lucruri. Domnul se va înfuria pe mine, şi nu vreau să se întâmple asta. Dar mâine o să încerc să vă dau nişte stafide pe furiş la prânz. OK?

Nu era deloc OK, absolut deloc. Stafidele sunt sănătoase, sunt ieftine şi anumite persoane le consideră delicioase. Dar sunt foarte rar considerate de ajutor. De fapt, stafidele reprezintă cel mai mic ajutor pe care îl putea oferi Charles, dacă într-adevăr ar fi vrut să le ajute. Dar Violet nu-i răspunse. Se uită la podeaua holului, gândindu-se.

Nici Sunny nu-i răspunse, pentru că se târa deja pe podea, către bibliotecă. Surorile Baudelaire n-aveau timp să stea de vorbă cu Charles. Trebuiau să pună la cale un plan, şi asta repede. Orfanii Baudelaire erau într-o situaţie dificilă şi aveau nevoie de fiecare moment disponibil ca să se gândească la ceva mult mai folositor decât stafidele.

CAPITOLUL XI

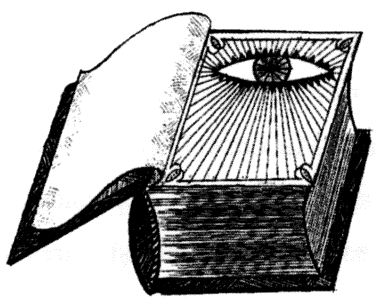

După cum am mai spus, îți poți da seama de felul povestirii dintr-o carte, citind doar prima frază. Dacă îți amintești, această carte a început cu „Orfanii Baudelaire priveau pe fereastra murdară a trenului la întunecimea Pădurii Părăginite, întrebându-se dacă viețile lor aveau să fie mai bune", iar povestea a fost la fel de tristă și fără speranță cum reieșea din prima frază.

Am adus vorba despre acest lucru acum, ca să poți

înțelege sentimentul de groază pe care-l încercau Violet și Sunny Baudelaire, pe când deschideau o carte din biblioteca Fabricii de Cherestea cu Miros Norocos. Cele două surori erau deja îngrozite. Asta în parte din cauza comportamentului nedrept și crud al Domnului. Apoi și din cauza lui Charles, care, așa cumsecade cum era, părea incapabil să-i ajute. Mai era și Klaus, care fusese hipnotizat încă o dată. Iar partea leului – expresia „partea leului" înseamnă aici „cea mai mare parte" și n-are nici o legătură cu leul sau cu împărțirea vreunui lucru – era din cauza Contelui Olaf – sau a lui Shirley, cum insistase să i se spună – care apăruse iar în viețile fraților Baudelaire, cauzând atâta nefericire.

Dar mai exista ceva care le ajuta să-și sporească sentimentul de groază, ceva care apăru când Violet și Sunny începură să citească Știința Oculară Avansată scrisă de doctorița Georgina Orwell. Prima frază era „Acest volum încearcă să examineze, într-o privire cvasigenerală, epis-

temologia evaluărilor oftalmologice descoperite ale sistemelor oculare şi metodele ulterioare şi indispensabile esenţiale pentru distrugerea caracteristicilor nocive", iar pe măsură ce Violet i-o citea cu voce tare surorii ei, copiii simţiră groaza datorată lecturării unei cărţi extrem de plicticoase şi dificile.

– Vai de mine, spuse Violet întrebându-se ce naiba însemna „volum". E o carte extrem de grea.

– Garj! spuse Sunny, întrebându-se ce naiba însemna cuvântul „încearcă".

– Dacă am fi avut un dicţionar, spuse tristă Violet. Am fi putut înţelege ce înseamnă fraza asta.

– Iaş! remarcă Sunny, vrând probabil să spună „Dacă fratele nostru n-ar fi fost hipnotizat, ne-ar fi putut spune el ce înseamnă."

Violet şi Sunny oftară şi se gândiră la bietul lor frate hipnotizat. Klaus părea atât de diferit de cel pe care ştiau înainte, de parcă Olaf ar fi reuşit să-şi ducă la îndeplinire

planurile mârşave şi l-ar fi distrus deja pe unul dintre fraţii Baudelaire. De obicei, Klaus era interesat de lumea înconjurătoare, dar acum avea o expresie neutră pe faţă. Ochii, de obicei mici din cauza cititului, erau acum mari, de parcă s-ar fi uitat la televizor. De obicei era vioi, având întotdeauna ceva interesant de spus, însă acum era uituc şi aproape tăcut.

– Cine ştie dacă el ar fi în stare să ne explice termenii ăştia? întrebă Violet. A spus că se simte de parcă o parte a creierului i-ar fi fost ştearsă. Poate că nu ştie toate cuvintele astea când e hipnotizat. Nu cred că l-am auzit explicând ceva de la accidentul lui Phil, când ne-a explicat ce înseamnă cuvântul „excesiv". Poţi să te culci, Sunny. O să te trezesc dacă o să văd ceva interesant.

Sunny se târî pe masă şi se întinse lângă Ştiinţa Oculară Avansată, care era aproape la fel de mare ca ea. Violet se uită un moment la sora ei, apoi se concentră asupra cărţii. Îi plăcea să citească, dar era inventatoare, nu

cercetătoare. Nu avea abilitățile excelente de cititor pe care le avea Klaus. Violet mai privi o dată prima frază a doctoriței Orwell, dar nu văzu decât o încâlceală de cuvinte grele. Știa că, dacă fratele ei ar fi fost în bibliotecă, ar fi găsit o modalitate să le ajute să iasă din această situație. Violet începu să se gândească cum ar citi fratele ei Știința Oculară Avansată și încercă să-i imite metodele.

Mai întâi, merse înapoi la cuprinsul cărții, care, sunt sigur că știi, este o listă cu titlurile și numărul paginii fiecărui capitol dintr-o carte. Violet nici nu se uitase la cuprins când deschisese cartea prima oară, dar își dădu seama că probabil Klaus ar fi examinat mai întâi cuprinsul, ca să vadă care capitole din carte i-ar fi de cel mai mare ajutor. Parcurse repede cuprinsul:

1. Introducere	1
2. Bazele oftalmologiei	105
3. Miopie și prezbitism	279

4. Orbirea	311
5. Gene dureroase	398
6. Pupile distruse	501
7. Probleme de strabism	612
8. Probleme de clipire	650
9. Practici chirurgicale	783
10. Ochelari, monoclu şi lentile de contact	857
11. Ochelari de soare	926
12. Hipnoza şi controlul minţii	927
13. Ce culoare de ochi este cea mai bună?	1000

Violet văzu imediat că, probabil capitolul 12 ar ajuta-o cel mai mult şi se bucură că avusese ideea să se uite la cuprins în loc să citească 927 de pagini până ar fi găsit ceva folositor. Bucuroasă că scăpase de primul paragraf descurajator – cuvântul „descurajator" înseamnă aici „plin de cuvinte extraordinar de grele" – răsfoi Ştiinţa Oculară Avansată, până când ajunse la „Hipnoza şi controlul minţii".

Expresia „consecvenţă stilistică" se foloseşte ca să

descrii o carte care are același stil de la început până la sfârșit. De exemplu, cartea pe care o citești acum are consecvență stilistică, pentru că începe trist și continuă trist până la ultima pagină. Îmi pare rău că trebuie să spun, dar Violet își dădu seama, de îndată ce începu capitolul doisprezece, că și cartea doctoriței Orwell avea consecvență stilistică. Prima frază a capitolului „Hipnoza și controlul minții" era „Hipnoza este o metodă eficace, dar precară, și nu trebuie testată de novici," și era la fel de grea și plictisitoare ca restul cărții. Violet reciti fraza și începu să-și piardă speranța. Cum Dumnezeu reușește Klaus? Când locuiau la reședința familiei, exista în bibliotecă un dicționar imens, pe care Klaus îl folosea în cazul cuvintelor grele. Dar cum citea Klaus cărți grele, când aici nu era nici un dicționar? Era o enigmă, iar Violet știa că trebuia să o rezolve repede.

Se întoarse la carte și reciti prima frază, dar de data asta sări peste cuvintele pe care nu le știa. Cum se întâmplă de

obicei în asemenea situații, creierul lui Violet scotea un zumzet, de fiecare dată când găsea un astfel de cuvânt. Așa că, în mintea ei, prima frază a capitolului doisprezece suna astfel: „Hipnoza este o metodă mmmm, dar mmmm, și nu trebuie mmmm de mmmm" și, deși nu putea spune cu exactitate ce însemna, putea ghici.

– Ar putea însemna, ghici ea, că hipnoza este o metodă dificilă și nu trebuie practicată de amatori.

Iar lucrul cel mai interesant era că nu se afla foarte departe de adevăr. Orele treceau, iar Violet continuă să citească în acest fel capitolul și fu surprinsă să afle că putea ghici, pagină după pagină, conținutul cărții scrise de doctorița Orwell. Acesta nu este cel mai potrivit mod de a citi, pentru că poți înțelege total greșit, dar e bun în caz de urgență.

Timp de câteva ore, din biblioteca Fabricii cu Miros Norocos nu se auzi nici un sunet, cu excepția paginilor întoarse de Violet în încercarea de a găsi ceva folositor.

Din când în când mai trăgea cu ochiul la sora ei şi, pentru prima dată în viaţă, Violet şi-ar fi dorit ca Sunny să fie mai mare decât era. Când încerci să dai de cap unei probleme atât de dificile – de exemplu, când încerci să-ţi scoţi fratele din hipnoză, ca să nu cadă în ghearele unui bărbat lacom, deghizat în recepţionistă – e bine să discuţi problema şi cu alţi oameni, ca să găseşti o rezolvare bună şi rapidă. Violet îşi aminti că, pe vremea când locuiau cu mătuşa Josephine, îi fusese de mare ajutor să poată discuta cu fratele ei despre biletul care se dovedise a fi de fapt un mesaj secret. Dar cu Sunny lucrurile stăteau diferit. Cea mai mică dintre fraţii Baudelaire era minunată, avea dinţi buni şi era mai inteligentă decât bebeluşii obişnuiţi. Totuşi, era doar un bebeluş, iar pe când Violet mormăia citind capitolul doi-sprezece, se gândi îngrijorată că nu va putea găsi o soluţie având ca partener de discuţie numai un bebeluş. Cu toate acestea, când dădu peste o frază care părea folositoare, o înghionti pe Sunny şi o citi cu voce tare.

– Ascultă aici, Sunny, spuse ea, când sora ei deschise ochii. De îndată ce un subiect a fost hipnotizat, un simplu cuvânt mmmm, îl va face să ducă la îndeplinire orice ordine mmmm pe care i le mmmm un mmmm.

– Mmmm? întrebă Sunny.

– Astea sunt cuvintele pe care nu le ştiu, explică Violet. E greu să citeşti aşa, dar pot să ghicesc ce vrea să spună doctorița Orwell. Cred că vrea să spună că, de îndată ce ai hipnotizat pe cineva, tot ce trebuie să faci este să spui un cuvânt anume şi persoana te va asculta. Ţii minte ce ne-a spus Klaus că a aflat din Enciclopedia hipnozei? Exista un rege din Egipt care imita puii de găină, un comerciant care cânta la vioară şi un scriitor care făceau toate aceste lucruri doar pentru că hipnotiştii rosteau un cuvânt. Dar erau cuvinte diferite. Mă întreb care ar merge în situația lui Klaus.

– Hece, răspunse Sunny, vrând probabil să spună „Mă depăşeşte, sunt doar un bebeluş".

Violet zâmbi uşor şi încercă să-şi imagineze ce-ar fi spus Klaus dacă ar fi fost acolo, în bibliotecă, alături de surorile lui, fără să fie hipnotizat.

– O să caut mai multe informaţii, hotărî ea.

– Brevol, spuse Sunny, vrând să spună „Iar eu o să mă culc".

Ambele surori se ţinură de cuvânt, iar în bibliotecă se aşternu iarăşi liniştea pentru un timp. Violet mormăi în timp ce citea şi deveni din ce în ce mai obosită şi îngrijorată. Mai erau doar câteva ore până când începea ziua de lucru şi se temea că eforturile ei ar fi fost la fel de ineficiente – cuvântul „ineficient" înseamnă aici „incapabil să-l scoată pe Klaus de sub hipnoză" – ca în situaţia în care şi-ar fi pierdut stima de sine.

Dar tocmai când era pe punctul de a adormi lângă sora ei, găsi un pasaj care părea atât de util, încât începu să-l citească cu voce tare, trezind-o astfel şi pe Sunny.

– „Ca să mmmm un hipnotic, trebuie să mmmm", citi

Violet, „aceeaşi metodă mmmm: un cuvânt mmmm, rostit cu voce tare, va mmmm imediat mmmm". Cred că doctorița Orwell vorbeşte despre cum să scoți pe cineva de sub hipnoză şi e vorba despre un alt cuvânt rostit cu voce tare. Dacă ne dăm seama despre ce cuvânt e vorba, îl putem trezi pe Klaus din hipnoză şi nu vom cădea în ghearele lui Shirley.

– Skel, spuse Sunny, frecându-se la ochi şi vrând probabil să spună „dar mă întreb ce cuvânt ar putea fi."

– Nu ştiu, răspunse Violet, dar ar fi bine să ne dăm seama înainte să fie prea târziu.

– Mmmm, spuse Sunny, mormăind mai mult pentru că se gândea şi nu pentru că citea un cuvânt pe care nu-l cunoştea.

– Mmmm, spuse şi Violet, însemnând că se gândea şi ea.

Dar se mai auzi un mmmm, care le făcu pe cele două surori să se uite îngrijorate una către cealaltă. Acesta nu era un mmmm scos de un creier care nu cunoştea un

cuvânt, sau de o persoană care se gândea. Era un mmmm mai lung şi mai zgomotos, un mmmm care le făcu pe cele două fete să nu se mai gândească şi să alerge la fereastră, strângând cartea doctoriţei Orwell în mâinile lor tremurânde. Era un mmmm scos de maşina de tăiat a fabricii de cherestea. Cineva pornise, dis-de-dimineaţă, cea mai periculoasă maşină din fabrică.

Violet şi Sunny alergară prin curtea care părea încă întunecată în primele raze ale soarelui. Deschiseră repede uşile fabricii şi se uitară înăuntru. Maistrul Macutono stătea lângă intrare, cu spatele la cele două fete, cu un deget în sus şi dând un ordin. Maşina de tăiat ruginită era pornită, scoţând un mormăit groaznic, iar pe pământ se afla un buştean pregătit pentru tăiere. Buşteanul părea să fie acoperit de straturi şi straturi de sfoară – sfoara care fusese în maşina de legat, înainte să o strice Klaus.

Cele două surori priviră atent, apropiindu-se mai mult, şi văzură că sfoara era în jurul altcuiva legat de buştean.

Iar când se uitară cu atenție, trăgând cu ochiul din spatele Maistrului Macutono, văzură că persoana legată de buștean era Charles. Era legat cu atât de multă sfoară, că aducea puțin cu un cocon, doar că un cocon nu era niciodată atât de înspăimântat. Straturi de sfoară îi acopereau gura, dar ochii erau descoperiți, privind cu groază la ferăstrăul care se apropia din ce în ce mai mult.

– Așa, neisprăvitule, spunea Maistrul Macutono. Ai fost norocos până acum că n-ai căzut în ghearele șefului meu, dar până aici. Un singur accident și al nostru ești. Iar ăsta o să fie cel mai grav accident din istoria fabricii de cherestea. Imaginează-ți nemulțumirea Domnului când va afla că partenerul lui a fost tăiat în plăci umane. Acum, norocosule, du-te și împinge bușteanul în mașină!

Violet și Sunny mai făcură câțiva pași, destul de aproape ca să-l poată atinge pe Maistrul Macutono – nu că ar fi vrut să facă un lucru atât de dezgustător – și-l văzură pe fratele lor. Klaus stătea la panoul de control al mașinii

de tăiat, în picioarele goale, holbându-se la maistru cu ochii mari şi goi.

– Da, domnule, răspunse el, iar ochii lui Charles se umplură de groază.

CAPITOLUL XII

– Klaus! strigă Violet. Klaus, nu!

Maistrul Macutono se răsuci, holbându-şi ochii rotunzi pe deasupra măştii chirurgicale.

– Ia te uită, cele două pitice, spuse el. Aţi ajuns la timp ca să vedeţi accidentul.

– Nu-i nici un accident, răspunse Violet. O faci intenţionat!

– Hai să nu despicăm firu-n patru, spuse maistrul, folosind o expresie care aici înseamnă „să nu ne certăm pentru un lucru neînsemnat".

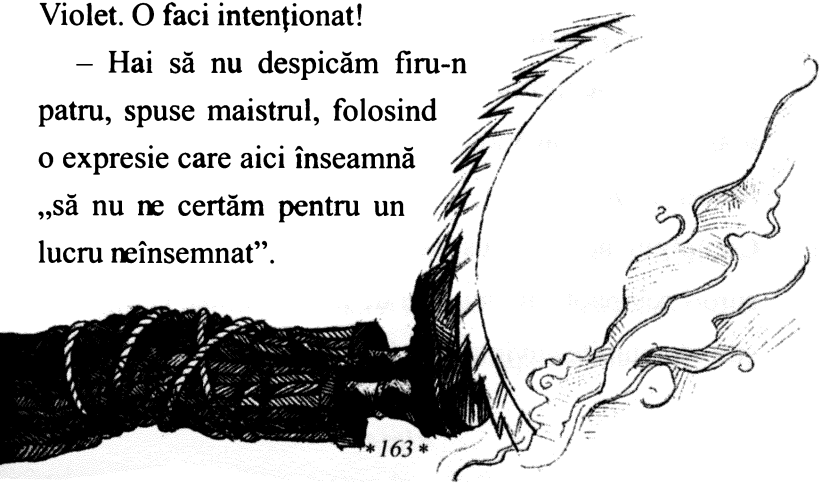

– Tu ai fost în spatele acestei mârşăvii! strigă Violet. Eşti în cârdăşie cu Shirley şi cu doctorița Orwell!

– Şi ce dacă? întrebă Maistrul Macutono.

– Deluni! strigă Sunny, vrând probabil să spună „Nu eşti numai un maistru prost, ci şi un om rău!"

– Nu înțeleg ce spui, pitico, răspunse Maistrul Macutono, şi nici nu-mi pasă. Klaus, norocosule, continuă!

– Nu, Klaus! strigă Violet. Nu!

– Ceutu! strigă Sunny.

– Cuvintele voastre n-ajută la nimic, spuse Maistrul Macutono. Nu vedeți?

Sunny îşi dădu seama când îl văzu pe fratele ei mergând desculț către buştean, de parcă surorile lui nici n-ar fi vorbit. Dar Violet nu se uita la fratele ei. Se uita la Maistrul Macutono şi se gândea la tot ce spusese acesta. Cumplitul maistru avusese dreptate. Cuvintele celor două surori nehipnotizate nu erau de nici un folos. Dar Violet ştia că anumite cuvinte ar fi fost de ajutor. Cartea pe care

o ținea în mână îi spusese, printre mmmm-uri, că exista un cuvânt folosit pentru a-i da ordine lui Klaus, iar acest cuvânt l-ar fi trezit din hipnoză. Cel mai mare dintre copiii Baudelaire își dădu seama că Maistrul Macutono trebuie să fi folosit chiar atunci cuvântul și încercă să-și aducă aminte tot ce spusese. Îl numise pe Klaus neisprăvit, dar era puțin probabil ca acesta să fie cuvântul. Apoi spusese „buștean" și „împinge", dar nici astea nu păreau să fie. Își dădu seama cu disperare că putea să fie oricare dintre cuvintele din ordin.

– Așa, spuse Maistrul Macutono când Klaus ajunse la buștean. Acum, în numele Fabricii de Cherestea cu Miros Norocos, împinge bușteanul în calea mașinii de tăiat.

Violet închise ochii și-și stoarse creierul, o expresie care aici înseamnă că „a încercat să se gândească ce cuvânt mai fusese folosit pentru alte ordine". Maistrul Macutono trebuie să-l mai fi folosit când Klaus pricinuise primul accident, cel în care Phil își rupsese piciorul.

– Tu, norocosule pitic, îşi aminti Violet că-i spusese maistrul, vei manevra maşina.

Iar Klaus răspunsese: „Da, domnule", cu vocea lui slabă şi hipnotizată, aceeaşi voce pe care o avea când se dusese la culcare noaptea trecută.

– Egu! strigă Sunny de frică, în timp ce zgomotul ferăstrăului se auzea din ce în ce mai tare. Klaus împinsese buşteanul aproape de ferăstrău, iar ochii lui Charles se măreau din ce în ce mai mult pe măsură ce lama începea să taie lemnul, apropiindu-se din ce în ce mai tare de locul în care era legat.

Când îşi aminti de acel „Da, domnule" spus de Klaus înainte de a se culca, Violet îşi dădu seama că folosise şi ea, din întâmplare, cuvântul. Îşi stoarse din nou creierii, străduindu-se să-şi aducă aminte conversaţia. Klaus îi spusese surorii lui Susan în loc de Sunny, iar apoi întrebase dacă chiar crede că se va simţi mai bine dimineaţă. Dar ce îi răspunsese Violet?

– Continuă să împingi, norocosule pitic, spuse Maistrul Macutono, iar Violet îşi dădu imediat seama.

Norocos.

– Norocosule! strigă cel mai mare dintre copii, fără să mai introducă cuvântul într-o frază, cum făcuse maistrul. Dă buşteanul la o parte din faţa ferăstrăului, Klaus!

– Da, domnule, spuse încet Klaus, iar surorile Baudelaire văzură uşurate că fratele lor împinse buşteanul din faţa lamei chiar când degetele de la picioarele lui Charles erau pe punctul de a fi tăiate în felii.

Maistrul Macutono se răsuci şi se uită la Violet cu furie rotunzi. Ea ştia că el ştia că ea ştia.

– Norocosule! zbieră el. Împinge buşteanul înapoi în maşină, Klaus!

– Da, domnule, bâigui Klaus.

– Norocosule! ţipă Violet. Dă-l la o parte!

– Da, domnule, murmură Klaus.

– Norocosule! se răsti Maistrul Macutono. În maşină!

– Norocosule, la o parte!

– Norocosule, în maşină!

– Norocosule, la o parte!

– Norocosule, în maşină!

– NOROCOSULE! urlă o voce nouă din pragul uşii, şi toată lumea – Violet, Klaus, Sunny şi Maistrul Macutono – se întoarseră. Chiar şi Charles se strădui din răsputeri să o vadă pe doctorița Orwell, care apăru lângă uşă, cu Shirley ascunsă în spatele ei.

– Am venit să vedem dacă totul merge bine, spuse doctorița Orwell arătând înspre ferăstrău cu bastonul negru. Şi sunt foarte bucuroasă c-am venit. Norocosule! strigă ea către Klaus. Nu le asculta pe surorile tale.

– Ce idee bună, îi spuse Maistrul Macutono doctoriței. Nu m-am gândit la asta.

– De-aia eşti doar maistru, răspunse cu înfumurare doctorița Orwell. Norocosule! Împinge buşteanul în maşină, Klaus!

– Da, domnule, spuse Klaus, împingând din nou buşteanul.

– Te rog, Klaus! strigă Violet. Nu!

– Gice! strigă Sunny, vrând să spună „Nu-l răni pe Charles!".

– Te rog, doamnă doctor Orwell! strigă Violet. Nu-l forţa pe fratele meu să facă acest lucru îngrozitor!

– Este un lucru îngrozitor, ştiu, răspunse doctoriţa Orwell. Dar este şi mai îngrozitor dacă averea familiei Baudelaire va încăpea pe mâinile unor puşti ca voi, în loc să fie a mea şi a lui Shirley. O să împărţim banii jumi-juma.

– După cheltuieli, Georgina, îi aminti Shirley.

– După cheltuieli, desigur, îi răspunse doctoriţa Orwell.

Sunetul ferăstrăului deveni şi mai puternic când lama începu să taie iar buşteanul. Violet se uită la fratele ei, apoi la doctoriţa Orwell şi, de supărare, scăpă cartea pe podea.

Acum avea o nevoie disperată de cuvântul care să-l

trezească din hipnoză pe fratele ei, dar n-avea nici o idee ce cuvânt era. Cuvântul de ordin fusese folosit de multe ori, iar Violet își dăduse seama ce cuvânt fusese rostit des. Dar Klaus fusese trezit din hipnoză numai o singură dată, după accidentul în care-și rupsese Phil piciorul. În momentul în care Klaus începuse să explice un cuvânt muncitorilor, ea și Sunny își dăduse seama că fratele lor revenise la normal, dar cine știa cuvântul care-l făcuse, în acea după-amiază, să nu mai îndeplinească ordinele Maistrului Macutono? Violet își mută privirea de la lacrimile din ochii lui Charles, la cele de-abia apărute din ochii lui Sunny, pe măsură ce accidentul fatal se apropia cu repeziciune. Se părea că vor asista la moartea îngrozitoare a lui Charles, după care aveau să fie dați în grija lui Shirley. După atâtea situații în care scăpaseră la limită de înșelătoriile Contelui Olaf, acesta părea să fie momentul lui – sau în acest caz, al ei – de triumf groaznic. Violet să gândi că, dintre toate situațiile, aceasta era cea mai

înfricoşătoare şi mai neobişnuită dintre toate. Era cea mai urâtă. Era exagerată. Iar în timp ce se gândea la toate aceste cuvinte, se gândea şi la cel care l-ar trezi pe Klaus din hipnoză, cel care le-ar salva viaţa.

– Excesiv! strigă ea cât putu de tare, ca să fie auzită prin vacarmul produs de ferăstrău. Excesiv! Excesiv! Excesiv!

Klaus clipi şi privi împrejur, de parcă cineva l-ar fi scăpat în mijlocul fabricii.

– Unde mă aflu? întrebă el.

– Ah, Klaus, spuse Violet uşurată. Eşti aici, cu noi!

– Drace! spuse doctoriţa Orwell. S-a trezit! Cum naiba ştie un copil un cuvânt atât de complicat ca „excesiv"?

– Aceşti puşti ştiu o mulţime de cuvinte, răspunse Shirley, cu vocea ei ridicol de piţigăiată. Sunt îndrăgostiţi de cărţi. Dar mai putem provoca un accident ca să rămânem cu averea.

– O, nu, nu puteţi! strigă Klaus, dându-l la o parte pe Charles.

– Ba da, putem! spuse Maistrul Macutono întinzându-şi din nou piciorul.

Ai crede, probabil, că un astfel de truc ar merge de cel mult două ori, dar în acest caz, te-ai înşela. Klaus căzu din nou pe podea, lovindu-se cu capul de grămada de decojitoare şi de cutii verzi.

– Ba nu puteţi! strigă Violet, dându-l ea la o parte pe Charles.

– Ba putem! spuse Shirley cu vocea ei piţigăiată, înşfăcând-o pe Violet de mână. Maistrul Macutono o prinse repede de cealaltă mână şi Violet fu imobilizată.

– Ba tonoi! ţipă Sunny şi se târî înspre Charles.
Nu era destul de puternică să împingă buşteanul, dar se gândi că putea să-l roadă sfoara şi să-l elibereze.

– Ba da, putem! spuse doctoriţa Orwell aplecându-se să o prindă pe cea mai mică dintre fraţii Baudelaire.

Dar Sunny era pregătită. Îşi deschise gura şi-o muşcă pe doctoriţă de mână cât de tare putu.

– Aolică! strigă Dr. Orwell, folosind o expresie care nu exista în nici o limbă. Dar apoi zâmbi şi rosti o expresie în limba franceză: En garde!. En garde este, după cum probabil ştii, o expresie pe care persoanele o folosesc când anunţă o luptă cu spade şi, cu un zâmbet viclean, doctoriţa Orwell apăsă pe bijuteria roşie din capătul bastonului negru, iar din capătul celălalt apăru o lamă strălucitoare. În doar o secundă, bastonul ei se transformă într-o sabie pe care o îndreptă către cel mai tânăr membru al familiei Baudelaire. Dar Sunny, fiind doar un bebeluş, n-avea sabie. Avea numai patru dinţi ascuţiţi şi, privind-o pe doctoriţa Orwell drept în ochi, îşi deschise gura arătându-şi dinţii acelei persoane vrednice de dispreţ.

Se aude un cling! puternic, ori de câte ori o sabie loveşte o altă sabie – sau, în acest caz, un dinte – şi de fiecare dată când îl aud, îmi amintesc de o luptă cu săbii pe care am fost forţat să o duc cu un depanator de televizoare, nu cu mult timp în urmă. Sunny îşi aminti de cât de

mult nu vroia să fie tăiată în bucățele. Doctorița Orwell răsuci bastonul sabie înspre Sunny, iar Sunny își dezveli dinții către doctorița Orwell și destul de repede, zgomotele de cling! ajunseră aproape la fel de puternice ca zgomotul produs de mașina de tăiat care aproape că ajunsese la Charles. Cling! Lama se ridică puțin câte puțin, până ajunse la doar un fir de păr – expresia „la un fir de păr" înseamnă aici „la o distanță foarte mică" – de piciorul lui Klaus.

– Klaus! strigă Violet, smucindu-se în strânsoarea lui Shirley și a Maistrului Macutono. Fă ceva!

– Fratele tău nu poate face nimic! spuse Shirley, chicotind enervant. Tocmai s-a trezit din hipnoză – e prea nedumerit să facă ceva. Maistre Macutono, hai să tragem amândoi! O s-o doară și mai tare încheieturile pe Violet!

Shirley avusese dreptate când vorbise despre încheieturile lui Violet, dar greșise când se referise la Klaus. Acesta tocmai fusese trezit din hipnoză și era nedumerit,

dar nu atât de tare încât să nu poată face nimic. Necazul era, că nu-i trecea nimic prin cap. Klaus fusese aruncat în colţul cu guma de mestecat şi decojitoarele, iar dacă ar fi vrut să meargă către Charles sau către Violet, ar fi dat nas în nas cu Sunny şi doctoriţa Orwell, care se luptau. În timp ce auzea un alt cling! făcut de sabia doctoriţei Orwell care lovea dinţii lui Sunny, îşi dădu seama că ar fi putut fi grav rănit, dacă ar fi trecut pe lângă perechea care se duela. Dar peste acel cling! el auzi un zgomot mai puternic şi mai gros, venind de la maşina de tăiat şi observă cu groază cu lama începuse să taie tălpile pantofilor lui Charles. Partenerul Domnului încerca să-şi ferească picioarele din raza lamei, dar acestea erau legate prea strâns, iar bucăţele mici din tălpile pantofilor începură să cadă pe podeaua fabricii. Lama va termina imediat de tăiat tălpile pantofilor şi va continua cu tălpile lui Charles. Klaus trebuia să inventeze ceva care să oprească maşinăria. Şi asta repede.

Klaus privi lama circulară a ferăstrăului şi începu să-şi piardă speranţele. Cum naiba făcea Violet? Pe Klaus nu-l interesau foarte tare dispozitivele mecanice, pentru că era un cititor pasionat, nu un inventator. Nu avea calităţile excepţionale de inventator ale lui Violet. Privi maşina şi văzu numai un dispozitiv mortal, dar ştia că, dacă Violet ar fi fost în acest colţ al camerei, şi nu cu încheieturile inflamate din cauza lui Shirley şi a Maistrului Macutono, ar fi găsit un mod să-i scoată din situaţia asta. Klaus încercă să-şi imagineze cum poate sora lui să inventeze ceva chiar acolo, pe loc, şi încercă să-i imite metodele.

Cling! Klaus privi împrejurul lui după materialele pentru invenţii, dar văzu numai decojitoarele şi cutiile verzi cu gumă de mestecat. Desfăcu repede o cutie de gumă şi-şi băgă câteva bucăţi în gură, mestecând feroce. Expresia „rumegă situaţia" nu se referă, de fapt, la guma de mestecat, ci la ceva care opreşte desfăşurarea altui proces. Klaus mestecase guma sperând că va putea opri cu ea

maşina de tăiat şi astfel îl va salva de la moarte pe Charles.

Cling! Cel de-al treilea dinte lovi lama sabiei doctoriței Orwell, iar Klaus îşi scoase repede guma din gură şi o aruncă înspre maşină cu toată forța. Dar aceasta căzu pe pământ cu un pleosc! Klaus îşi dădu seama că guma nu era destul de grea ca să ajungă la maşină. La fel ca o pană sau ca o bucată de hârtie, cocoloşul de gumă nu putea fi aruncat foarte departe.

Scârț – scârț – scârț! Maşina începu să scoată cel mai tare şi mai groaznic zgomot pe care-l auzise vreodată Klaus. Charles închise ochii, iar Klaus îşi dădu seama că lama ajunsese la partea de jos a piciorului lui Charles. Mai luă o mână de gumă şi o vârî în gură, dar nu ştia dacă o putea mesteca destul ca să poată face din ea o invenție destul de grea. Nemaifiind în stare să se uite la ferăstrău, Klaus privi în jos, iar când zări unul dintre decojitoare, îşi dădu seama că până la urmă va putea inventa ceva.

Când Klaus privi echipamentul din fabrica de cherestea,

îşi aduse aminte de o perioadă de timp când era mai plictisit decât aici. Se întâmplase cu mult în urmă, pe când părinţii lor erau încă în viaţă. Klaus citea o carte despre mai multe specii de peşti şi-şi întrebase părinţii dacă vor să-l ducă la pescuit. Mama îl avertizase că pescuitul era una dintre cele mai plictisitoare activităţi, dar găsise două undiţe în pivniţă şi fusese de acord să-l ducă la un lac din apropriere. Klaus spera că va putea vedea speciile de peşti despre care citise, dar în loc de asta, el şi cu mama lui petrecuseră întreaga după-amiază într-o barcă în mijlocul lacului. Nu aveau voie să scoată nici un cuvânt, ca să nu sperie peştii, dar nu exista nici peşte, nici conversaţie şi nici urmă de distracţie. Ai putea crede că mijlociul familiei Baudelaire n-ar fi vrut să-şi amintească de o întâmplare atât de plictisitoare, mai ales în mijlocul unei crize, dar un singur detaliu al acestei după-amieze plicticoase se dovedi extrem de folositor.

În timp ce Sunny se lupta cu doctorița Orwell, Violet

se lupta cu Shirley şi cu Maistrul Macutono, iar bietul Charles se lupta cu ferăstrăul, Klaus îşi aminti de acea parte a procesului de pescuit, numită aruncare. Aruncarea este procesul de folosire a undiţei ca să arunci aţa în mijlocul lacului şi să prinzi un peşte. În cazul lui Klaus şi al mamei lui, aruncarea nu funcţionase, dar acum nu vroia să prindă nici un peşte. Vroia să-i salveze viaţa lui Charles.

Înşfăcă repede un decojitor şi lipi guma la un capăt. Intenţiona să folosească guma lipicioasă drept aţă de pescuit, iar decojitorul drept undiţă, ca să arunce guma până la ferăstrău. Invenţia lui Klaus arăta mai mult ca un cocoloş de gumă la capătul unei bucăţi de metal decât ca o undiţă adevărată, dar nu-i păsa cum arăta. Îl interesa numai să oprească ferăstrăul. Trase aer în piept şi aruncă decojitorul aşa cum îl învăţase mama lui să arunce undiţa.

Poc! Spre bucuria lui Klaus, guma se întinse deasupra capetelor lui Sunny şi al doctoriţei Orwell, care încă se

luptau, în acelaşi fel în care s-ar fi întins o aţă de pescuit peste suprafaţa unui lac. Dar, spre groaza lui Klaus, guma nu se opri pe ferăstrău, ci pe sfoara care-l lega pe Charles de buştean. Klaus îl privi pe Charles zbătându-se şi amintindu-i şi mai mult de un peşte, dar se gândi că poate invenţia funcţionase. Adunându-şi toate forţele – iar după o perioadă de timp în care lucrase la fabrica de cherestea, avea destul de multă forţă pentru un băieţel – înşfăcă invenţia şi trase. Klaus smuci de decojitor, decojitorul trase de guma de mestecat, guma de mestecat trase de buştean şi, spre bucuria celor trei orfani Baudelaire, buşteanul se mişcă într-o parte. Nu foarte mult şi nu foarte repede şi nu foarte elegant, dar se mişcă destul. Teribilul zgomot se întrerupse, iar lama ferăstrăului continuă să taie, dar buşteanul era destul de departe de maşină, iar ferăstrăul tăia numai aer. Charles se uită la Klaus, cu ochii în lacrimi, iar când Sunny se întoarse să se uite la Klaus, văzu că şi el plângea.

Dar când Sunny se întoarse, doctorița Orwell profită de ocazie. Cu o lovitură a cizmelor ei mari și urâte, o trânti pe Sunny la pământ, punând piciorul peste ea. Apoi se aplecă peste copilă, ridicându-și sabia și începînd să râdă amenințător, tare și nesuferit.

– Cred, spuse ea chicotind, că până la urmă tot o să se producă un accident la Fabrica de Cherestea cu Miros Norocos!

Iar Dr. Orwell avea dreptate. Avea să se întâmple un accident la fabrica de cherestea, un accident fatal, o expresie folosită pentru a descrie un accident în care moare cineva. Pentru că tocmai când doctorița Orwell era pe punctul de a lovi gâtul lui Sunny cu sabia, ușa de la fabrică se deschise și intră Domnul.

– Ce naiba se întâmplă aici? tună el, iar doctorița Orwell se întoarse către el absolut surprinsă. Când oamenii sunt absolut surprinși, de obicei fac un pas înapoi, iar acel pas se poate transforma într-un accident.

Așa se întâmplă și acum, pentru că, în momentul în care doctorița Orwell făcu un pas înapoi, ajunse în calea ferăstrăului care huruia și avu loc un accident de-a dreptul înfiorător.

CAPITOLUL XIII

– Groaznic, groaznic, groaznic, spuse Domnul, scuturându-şi norul de fum care-i acoperea faţa. Groaznic, groaznic, groaznic.

– De acord, spuse domnul Poe, tuşind în batistă. Când m-ai sunat azi dimineaţă şi mi-ai spus situaţia, mi-am închipuit că trebuie să fie îngrozitoare, aşa că mi-am anulat câteva întâlniri importante şi m-am urcat în primul tren către Oraşul Neînsemnat, ca să rezolv personal problema.

– Îţi suntem recunoscători, spuse Charles.

– Groaznic, groaznic, groaznic, rosti din nou Domnul.

Orfanii Baudelaire stăteau unul lângă celălalt pe podeaua din biroul Domnului, privindu-i pe adulți cum discutau problema și întrebându-se cum Dumnezeu puteau discuta atât de calmi. Cuvântul „groaznic", chiar și atunci când l-am folosit de trei ori la rând, nu părea să descrie exact cât de rea era situația. Violet tremura încă, amintindu-și de felul cum arăta Klaus când fusese hipnotizat. Klaus tremura când își aducea aminte cât de aproape de moarte fusese Charles. Sunny tremura când se gândea că era aproape să fie ucisă de sabia doctorului. Și toți cei trei orfani tremurau când se gândeau la modul în care doctorița Orwell își găsise sfârșitul, o expresie care aici înseamnă „a pășî în calea mașinii de tăiat". Copiii simțeau că de-abia puteau vorbi, darămite să participe la o discuție.

– E de necrezut, spuse Domnul, că doctorița Orwell era de fapt hipnotistă și că l-a hipnotizat pe Klaus ca să pună mâna pe averea familiei Baudelaire. Din fericire, Violet

şi-a dat seama cum să-l trezească pe fratele ei din hipnoză şi n-au mai avut loc alte accidente.

– E de necrezut, spuse Charles, că Maistrul Macutono m-a înhăţat în mijlocul nopţii şi m-a legat de buşteanul ăla, ca să pună mâna pe averea familiei Baudelaire. Din fericire, Klaus a inventat ceva care-a împins tocmai la timp buşteanul, iar eu am doar o zgârietură la picior.

– E de necrezut, spuse domnul Poe, după ce tuşi scurt, că Shirley avea de gând să-i adopte pe copii ca să pună mâna pe averea familiei Baudelaire. Din fericire, ne-am dat seama de planul ei, iar acum va rămâne doar o recepţionistă.

Auzind acestea, Violet nu mai putu rezista.

– Shirley nu-i recepţionistă! strigă ea. Nici măcar n-o cheamă Shirley! E Contele Olaf!

– Ei asta, spuse Domnul, este o parte atât de incredibilă a poveştii, încât nici eu n-o cred.

– Am cunoscut-o pe această femeie şi nu seamănă

deloc cu Contele Olaf! Are o singură sprânceană în loc de două, e drept, dar sunt o mulțime de oameni cu asemenea caracteristici!

– Iartă-i pe copii, spuse domnul Poe. Au tendința să-l vadă peste tot pe Contele Olaf.

– Asta pentru că este peste tot, spuse supărat Klaus.

– Ei bine, răspunse Domnul, în Orașul Neînsemnat n-a fost. Nu mai țineți minte că am fost să-l căutăm?

– Velef! strigă Sunny, care vroia să spună „Dar era deghizat, ca de obicei!"

– Putem să o vedem și noi pe această Shirley? întrebă timid Charles. Copiii par să știe ce spun. Poate, că dacă domnul Poe ar vedea-o, ne-am putea edifica.

– I-am dus pe Shirley și pe Maistrul Macutono în bibliotecă și l-am rugat pe Phil să aibă grijă de ei, răspunse Domnul. Biblioteca lui Charles s-a dovedit a fi bună de ceva până la urmă – ca arest preventiv, până rezolvăm problema!

– Biblioteca a fost destul de folositoare, Domnule, spuse Violet. Dacă n-aș fi citit despre hipnoză, Charles, partenerul tău, ar fi fost mort.

– Ești o copilă tare isteață, spuse Charles.

– Da, încuviință Domnul. O să te descurci de minune la internat.

– Internat? întrebă domnul Poe.

– Desigur, răspunse Domnul, mișcând aprobator norul de fum. Doar nu crezi că o să-i țin aici după toate necazurile pe care mi le-au adus la fabrică?

– Dar n-a fost vina noastră! strigă Klaus.

– Nu contează, răspunse Domnul. Am făcut o afacere. Eu o să încerc să-l țin departe pe Contele Olaf, iar voi n-o să mai provocați alte accidente. N-ați respectat înțelegerea.

– Hec! strigă Sunny, vrând să spună „Dar nici tu nu ai respectat-o!"

Domnul n-o băgă în seamă.

– Hai s-o vedem pe femeia asta, spuse domnul Poe, ca să stabilim o dată pentru totdeauna dacă Olaf a fost sau nu aici.

Cei trei adulți încuviințară, iar copiii îi urmară către ușa bibliotecii, unde Phil stătea pe un scaun cu o carte în mână.

– Bună Phil, spuse Violet, ce-ți face piciorul?

– O, e mai bine, răspunse Phil arătând către ghips. Am păzit ușa, Domnule. Nici Shirley și nici Maistrul Macutono n-au evadat. Și apropo, am citit cartea asta, Constituția Orașului Neînsemnat. Nu înțeleg toate cuvintele, dar se pare că-i ilegal să-i plătești pe oameni în cupoane.

– O să vorbim mai târziu despre asta, spuse repede Domnul. Acum trebuie să o vedem pe Shirley.

Domnul se întinse, deschise ușa și-i văzu pe Shirley și pe Maistrul Macutono stând tăcuți la două mese de lângă fereastră. Shirley ținea într-o mână cartea doctoriței Orwell, iar pe cealaltă o flutură către copii.

– Bună, copii! strigă ea cu vocea ei piţigăiată. Am fost aşa de îngrijorată pentru voi!

– Şi eu! spuse şi Maistrul Macutono. Slavă Domnului că am fost trezit din hipnoză. De acum încolo n-o să mă mai port aşa de urât cu voi!

– Aţi fost şi voi hipnotizaţi? întrebă Domnul.

– Bineînţeles că am fost! ţipă Shirley.

Se aplecă şi-i mângâie pe cap pe cei trei copii.

– Altfel nu ne-am fi purtat atât de îngrozitor, şi în orice caz nu cu trei copii atât de delicaţi şi minunaţi!

Din spatele genelor false, ochii strălucitori ai lui Shirley priveau către copii, de parcă ar fi vrut să-i mănânce de îndată ce-ar fi avut ocazia.

– Vezi? spuse Domnul către Poe. Nu-i de mirare că Maistrul Macutono şi Shirley s-au purtat atât de urât. Bineînţeles că Shirley nu-i Contele Olaf!

– Care conte? întrebă Maistrul Macutono. N-am auzit niciodată de el.

– Nici eu, spuse Shirley, dar eu sunt doar o recepționistă.

– Poate că nu ești doar o recepționistă, spuse Domnul. Poate că ești și mamă. Ce zici, domnule Poe? Shirley chiar vrea să-i crească pe acești trei copii. Mie îmi dau prea mare bătaie de cap.

– Nu! strigă Klaus. E Contele Olaf, nu-i Shirley!

Domnul Poe tuși lung în batista lui albă, iar cei trei copii așteptară cu răsuflarea tăiată să termine și să spună ceva. Într-un târziu, își luă batista de pe față și-i spuse lui Shirley:

– Îmi pare rău că trebuie să spun asta, doamnă, dar copiii sunt convinși că ești un bărbat pe nume Contele Olaf, deghizat în recepționistă.

– Dacă vrei, răspunse Shirley, mergi cu mine în biroul doctoriței Orwell – regretatei doctorițe Orwell – să-ți arăt plăcuța cu numele meu. Scrie clar „Shirley".

– Mi-e teamă că nu-i suficient, răspunse domnul Poe. Ne faci hatârul să ne arăți glezna stângă?

– Vai, dar e nepoliticos să te uiți la gleznele unei femei, spuse Shirley. Sunt sigură că știi asta.

– Dacă pe glezna ta nu există nici un tatuaj cu un ochi, răspunse domnul Poe, atunci voi fi aproape sigur că nu ești Contele Olaf.

Ochii lui Shirley se aprinseră foarte tare, iar ea rânji către toată lumea din încăpere.

– Și dacă-ar fi așa? întrebă ea, ridicându-și ușor rochia. Dacă aș avea un tatuaj cu un ochi pe gleznă?

Toată lumea se uită la glezna lui Shirley, de pe care un ochi îi privi pe ei. Semăna cu clădirea în formă de ochi a doctoriței Orwell, despre care orfanii Baudelaire simțeau că-i urmărea de când ajunseseră în Orașul Neînsemnat. Semăna cu ochiul de pe coperta cărții doctoriței Orwell, de care orfanii se simțeau priviți de când începuseră să lucreze la Fabrica de Cherestea cu Miros Norocos. Și, desigur, semăna cu tatuajul Contelui Olaf, de care copiii se simțeau urmăriți de când le muriseră părinții.

– În acest caz, spuse domnul Poe, după o pauză, nu eşti Shirley. Eşti Contele Olaf şi eşti arestat. Îţi ordon să-ţi dai jos hainele în care te-ai deghizat.

– Să-mi scot şi eu hainele cu care m-am deghizat? întrebă Maistrul Macutono, smulgându-şi peruca albă dintr-o singură mişcare.

Faptul că era chel nu-i surprinse prea mult pe copii – ştiau că părul absurd era doar o perucă din secunda în care-l văzuseră – dar ceva din forma capului chel li se părea cunoscut. Holbându-se la orfani cu ochii rotunzi, îşi scoase şi masca chirurgicală. Apăru un nas lung, care fusese presat de faţă, iar copiii îşi dădură imediat seama că era unul din acoliţii Contelui Olaf.

– E chelul! strigă Violet.

– Cu nasul mare! strigă Klaus.

– Plemo! strigă Sunny, vrând să spună „care lucrează pentru Contele Olaf!"

– Cred că avem destul noroc astăzi ca să prindem doi

criminali, spuse aspru domnul Poe.

– Ei bine, trei, dacă o incluzi şi pe doctorița Orwell, spuse Contele Olaf – şi ce bine era să-i poți spune pe nume, în loc de Shirley.

– Gata cu vorbăria, spuse domnul Poe. Tu, Conte Olaf, eşti arestat pentru mai multe crime şi tentative de omor, pentru diferite fraude şi tentative frauduloase, diferite fapte demne de dispreț şi tentative ale unor fapte demne de dispreț; iar tu, prietene chelios şi cu nasul lung, eşti arestat pentru că l-ai ajutat.

Contele Olaf ridică din umeri, aruncându-şi peruca albă pe podea şi le zâmbi orfanilor Baudelaire într-un mod pe care-l recunoscură cu părere de rău. Era zâmbetul pe care-l avea Contele Olaf când era prins.

Era un zâmbet de parcă Olaf ar fi spus o glumă, un zâmbet însoțit de ochii strălucind foarte puternic şi de creierul lui care gândea rapid.

– Cartea asta v-a fost de ajutor, orfanilor, spuse

Contele Olaf, ținând în mână Știința Oculară Avansată a doctoriței Orwell, iar acum mă va ajuta pe mine.

Cu toate forțele, Contele Olaf se întoarse și o aruncă prin una dintre ferestrele bibliotecii. Cu un zgomot de geamuri sparte, fereastra se crăpă și apăru o ditamai gaura. Era destul de mare ca să se poată strecura o persoană, exact ce făcu cheliosul, strâmbând din nas spre copii, de parcă ar fi mirosit urât. Contele Olaf izbucni într-un hohot înspăimântător de râs și-și urmă complicele pe fereastră și afară din Orașul Neînsemnat.

– O să vin după voi, orfanilor! strigă el. O să vin să vă iau viața!

– Pe legea mea! spuse domnul Poe, folosind o expresie care aici înseamnă „Vai nu, ne scapă!"

Domnul ieși repede prin fereastră și se uită după Contele Olaf și cheliosul care alergau cât de repede îi țineau picioarele lor slăbănoage.

– Să nu vă mai prind pe-aici! strigă Domnul după ei.

Orfanii n-or să mai fie aici, aşa că să nu vă mai întoarceţi!

– Cum adică orfanii n-or să mai fie aici? îl întrebă supărat domnul Poe. Ai făcut o afacere, dar nu ţi-ai respectat promisiunea! Contele Olaf a fost aici!

– Nu mai contează, spuse Domnul, dând nepăsător din mână. Oriunde se duc aceşti fraţi Baudelaire, îi urmăreşte ghinionul, iar eu am avut destul parte de el!

– Dar, Domnule, spuse Charles, sunt nişte copii atât de buni!

– Nu vreau să mai aud nimic, spuse Domnul. Pe plăcuţa mea scrie „Şeful", iar eu asta sunt. Şeful are ultimul cuvânt, iar ultimul cuvânt este ăsta: Copiii nu mai sunt bine veniţi la Fabrica de Cherestea cu Miros Norocos!

Violet, Klaus şi Sunny se uitară unul la celălalt. „Copiii nu mai sunt bine veniţi la Fabrica de Cherestea" nu era ultimul cuvânt, pentru că sunt mai multe cuvinte, iar ei ştiau că atunci când Domnul spusese „ultimul cuvânt", nu se referise la un cuvânt anume, ci la o opinie

finală. Dar experiența lor la fabrică fusese atât de înfricoșătoare, încât nu le păsa prea tare că plecau din Orașul Neînsemnat. Chiar și un internat suna mai bine decât zilele lor cu Maistrul Macutono, doctorița Orwell și diabolica Shirley. Îmi pare rău că trebuie să-ți spun că se înșelau asupra faptului că la internat era mai bine, dar deocamdată nu știau nimic despre necazurile ce aveau să vină, ci doar despre cele care trecuseră și care tocmai dispăruseră pe fereastră.

– Putem să discutăm despre asta mai târziu, întrebă Violet, și să chemăm poliția acum? Poate că-l vor prinde pe Contele Olaf.

– O idee excelentă, Violet, spuse domnul Poe, deși el însuși ar fi trebuit să se fi gândit de mult la asta. Domnule, vă rog să-mi arătați telefonul dumneavoastră ca să pot suna la poliție.

– Bine, bine, răspunse morocănos Domnul. Dar, țineți minte, ăsta-i ultimul meu cuvânt în această problemă.

Charles, fă-mi un milkshake. Mi-e foarte sete.

– Da, domnule, spuse Charles, urmându-şi şchiopătând partenerul şi pe domnul Poe, care ieşiseră deja din bibliotecă.

Totuşi, la jumătatea drumului, se opri şi le zâmbi copiilor, parcă scuzându-se.

– Îmi pare rău, le spuse el. Îmi pare rău că nu ne vom mai vedea niciodată. Dar probabil că Domnul ştie mai bine.

– Şi nouă ne pare rău, răspunse Klaus. Şi ne pare rău că ţi-am provocat atâtea necazuri.

– N-a fost vina voastră, spuse amabil Charles, în timp ce Phil apăru şchiopătând în spatele lui.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Phil. Am auzit geamuri sparte.

– Contele Olaf a scăpat, răspunse Violet, întristându-se când îşi dădu seama că era foarte adevărat. Shirley era de fapt Contele Olaf deghizat şi a scăpat, aşa cum a făcut întotdeauna.

– Ei bine, dacă luați partea frumoasă a lucrurilor, ați fost destul de norocoși, le spuse Phil, iar orfanii se uitară mirați la prietenul lor optimist și se priviră mirați unul pe celălalt. Odată fuseseră copii fericiți, atât de mulțumiți și fericiți cu viața pe care o duceau, încât nu-și dăduseră seama ce fericiți putuseră să fie. Apoi se întâmplase incendiul acela îngrozitor, iar de atunci se părea că în viețile lor fuseseră foarte puține momente sau perioade vesele. Călătoriseră din casă-n casă, întâlnind nenorociri și tristețe peste tot, iar acum bărbatul care le cauzase atâtea nenorociri scăpase încă o dată. Nu se simțeau deloc norocoși.

– Ce vrei să spui? întrebă încet Klaus.

– Păi, să vedem, răspunse Phil gândindu-se pentru un moment.

Pe fundal, copiii auzeau sunetele slabe făcute de domnul Poe, care încerca să-i explice cuiva la telefon, cum arăta Contele Olaf.

– Sunteți în viață, spuse într-un târziu Phil. Ăsta-i noroc. Și sunt sigur că ne mai putem gândi și la altceva.

Cei trei orfani se uitară unul la celălalt, iar apoi la Charles și la Phil, singurii oameni din Orașul Neînsemnat care fuseseră amabili cu ei. Deși nu vor simți lipsa dormitorului, a teribilelor caserole cu mâncare sau a muncii pe rupte la fabrica de cherestea, orfanilor le va fi dor de acești doi oameni cumsecade. Și în timp ce se întrebau de cine le-ar mai fi dor, se gândiră cât de tare le-ar fi dor unuia de celălalt, dacă ar fi să se întâmple ceva rău. Dacă Sunny ar fi pierit în bătaia cu săbii? Dacă fratele lor ar fi rămas hipnotizat pe vecie? Dacă Violet ar fi pășit în calea ferăstrăului, în locul doctoriței Orwell? Copiii priviră razele soarelui, care intrau prin fereastra spartă pe unde evadase Contele Olaf, și se cutremurară când își dădură seama ce s-ar fi putut întâmpla. Să fii în viață nu li se mai păruse niciodată un lucru norocos, dar, dacă se gândeau la perioada îngrozitoare petrecută în grija Domnului, erau

uimiți să-și dea seama câte lucruri norocoase li se întâmplaseră de fapt.

– Am avut noroc, admise încet Violet, că ai reușit să inventezi ceva atât de repede, Klaus, deși nu ești inventator.

– Am avut noroc, admise încet Klaus, că Violet și-a dat seama cum să mă trezească din hipnoză. Deși nu e cercetătoare.

– Croif, admise încet Sunny, vrând probabil să spună „Am avut noroc că am putut să vă apăr de sabia doctoriței Orwell, dacă pot să spun așa".

Copiii oftară și zâmbiră plini de speranță. Contele Olaf era din nou în libertate și va încerca iarăși să pună mâna pe averea lor. Dar de data asta nu reușise. Erau în viață și, în timp ce stăteau lângă fereastra spartă, se părea că ultimul cuvânt legat de situația lor ar putea fi „noroc", cuvântul care le cauzase atât de multe necazuri. Orfanii Baudelaire erau în viață și se părea că, până la urmă, avuseseră parte de o cantitate excesivă de noroc.

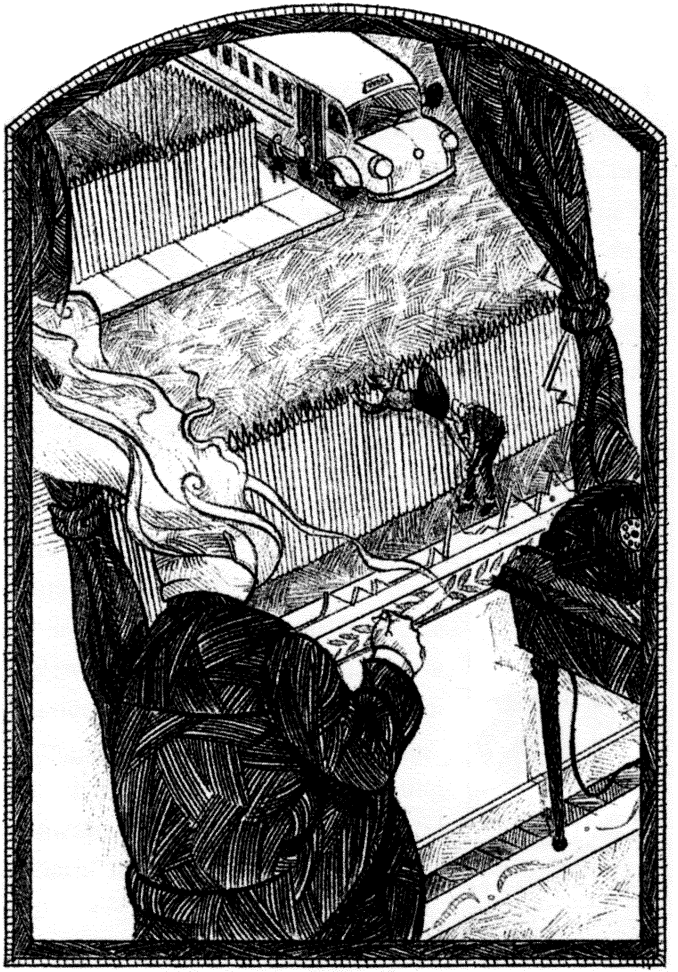

LEMONY SNICKET

s-a născut într-un orășel cu locuitori bănuitori, gata să se ia la harță din orice. Acum locuiește într-un oraș mai mare. În timpul liber, culege informații de la fața locului și este considerat un fel de expert de către autoritățile orașului. Acestea sunt primele lui cărți pentru Editura HarperCollins.

Îl puteți contacta pe Web la http://www.harperchildrens.com/lsnicket/
sau puteți să-i scrieți pe adresa lsnicket@harpercollins.com

BRETT HELQUIST

s-a născut în Gonado, Arizona. A crescut în Orem, Utah, iar acum locuiește în New York. A obținut diploma în arte plastice, la Universitatea Brigham Young, și de atunci realizează și ilustrații. Desenele lui au apărut în multe publicații, inclusiv în revista *Cricket* și în ziarul *The New York Times.*

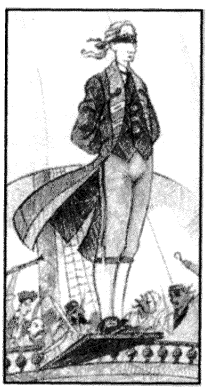

SCRISOARE PENTRU EDITOR
În atenția editorului meu,

Te rog să scuzi marginile rupte ale acestui bilet. Îți scriu din baraca în care orfanii Baudelaire au fost forțați să locuiască la Prufrock Preparatory School și cred că niște crabi au încercat să-mi fure rechizitele.

Duminică seara, te rog să cumperi un bilet pentru locul 10-J la spectacolul Companiei Erratic Opera, numit Faute de Mieux. În timpul actului cinci, folosește un cuțit ascuțit să tai perna scaunului. Acolo vei găsi povestirea unei jumătăți de semestru îngrozitoare, petrecută de copii la internat, intitulată ACADEMIA AUSTERĂ, o tavă de cofetărie, câteva dintre ștampilele făcute de orfanii Baudelaire și bijuteria (ieftină) din turbanul Antrenorului Anghis. Mai există și un negativ al unei fotografii a celor doi Quagmire Triplets, pe care domnul Helquist o poate developa și folosi pentru ilustrațiile sale.

Ține minte, ești ultima mea speranță ca povestea orfanilor Baudelaire să poată fi în sfârșit adusă la cunoștința marelui public

Cu respect,

Lemony Snicket

Lemony Snicket

Dragă cititorule,

Sper, de dragul tău, că n-ai ales să citești această carte pentru că vrei o povestire drăguță. Dacă da, te avertizez să o lași imediat din mână pentru că dintre toate cărțile care descriu viața nefericită a orfanilor Baudelaire, FABRICA FATIDICA este cea mai nefericită. Violet, Klaus și Sunny Baudelaire sunt trimiși în Orașul Neînsemnat, ca să muncească într-o fabrică de cherestea unde dezastrul și nenorocirile îi pândesc de după fiecare buștean.

Îmi pare rău că trebuie să-ți spun, dar paginile acestei cărți conțin extrem de multe lucruri neplăcute, ca de exemplu un stivuitor uriaș, caserole cu mâncare fără gust, un bărbat cu fața acoperită de un nor de fum, un hipnotist, un accident îngrozitor, având ca rezultat o rănire, și o mulțime de cupoane.

Am promis să aștern pe hârtie întreaga poveste a acestor trei copii, dar, dacă preferi povestirile mai plăcute, te rog să alegi altceva.

Cu tot respectul,

Lemony Snicket

Lemony Snicket

ISBN 973-583-405-7

9 789735 834050